№ 10. Brześć nad Bugiem, dn. 31 grudnia 1921 r. Rok I.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA POLESKIEGO

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: Brześć n|B., Poleski Urząd Wojewódzki.

Cena pojedyńczego egzemplarza 150 mk.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO.

TREŚĆ DZIAŁU NIEURZĘDOWEGO.

DZIAŁ URZĘDOWY.

I.

Wykaz Ustaw i Rozporządzeń ogłoszonych w ciągu miesiąca grudnia 1921 r. w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i w Monitorze Polskim, mających moc obowiązującą na terenie Województwa Poleskiego.

248.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej:

Nr. 94 z dnia 2 grudnia 1921 r.

Poz. 692. Ustawa z dnia 15 listopada 1921 r. o Skarbie Narodowym.

Poz. 693. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 31 paźdz. 1921 r. w przedmiocie zmiany w przepisach prawnych o organizacji władz administracyjnych I instancji, obowiązujących na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów, grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego.

Poz. 699. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu z dnia 15 listopada 1921 r. o obowiązku zatrudniania ciężko poszkodowanych inwalidów wojennych.

Nr. 95 z dnia 3 grudnia 1921 r.

Poz. 700. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia

opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Nr. 96 z dnia 6 grudnia 1921 r.

Poz. 703. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej rozporządzenia dotyczącego swobodnego odpływu wody i rozporządzenia dotyczącego stowarzyszeń wodnych na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Poz. 705. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 października 1921 r. o wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 roku w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych.

Poz. 706. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 12 listopada 1921 r. o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi.

Poz. 707. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Skarbu oraz Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 22 listopada 1922 r. o obsadzeniu wolnych miejsc pracy w zakładach samorządowych oraz prywatnych subwencjonowanych i koncesjonowanych przez Państwo.

Nr. 97 z dnia 9 grudnia 1921 r.

Poz. 708. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 20 października 1921 r. w przedmiocie taryfy osobowej i bagażowej na kolejach normalno i szerokotorowych.

Poz. 709. Rozp. Min. Skarbu z dn. 22 listopada 1921 r. zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia wykonawczego z dnia 31 maja 1921 r. do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 roku w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania drożdży prasowanych na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austryjackiego.

Poz. 710. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 21 listopada 1921 r. o uzupełnieniu postanowień rozporządzenia o organizacji władz i urzędów skarbowych.

Nr. 99 z dnia 14 grudnia 1921 r.

Poz. 713. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 17 listopada 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej przepisów z zakresu administracji technicznej na województwa nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego.

Nr. 100 z dnia 15 grudnia 1921 r.

Poz. 716. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego.

Poz. 718. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1921 r. o podwyższeniu akcyzy od zapałek.

Poz. 720. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustaw sanitarnych na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego.

№ 101 z dnia 17 grudnia 1921 r.

Poz. 728. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 października 1921 r. w przedmiocie poboru na rzecz Skarbu Państwa dodatku do podatków: gruntowego, podymnego, domowo-klasowego i budynkowego.

Poz. 729. Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 listopada 1921 r. o podwyższeniu dopłaty (agio) od cła.

Poz. 733. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 grudnia 1921 r. w przedmiocie zmiany wysokości opłat za czynności urzędów miar na obszarze b. zaborów austryjackiego i rosyjskiego.

№ 102 z dnia 20 grudnia 1921 r.

Poz. 735. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 1 grudnia 1921 r. w przedmiocie przedłużenia okresu organizacji sądownictwa.

Poz. 739. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 9 grudnia 1921 r. o taksie aptekarskiej oraz wydawaniu środków leczniczych.

№ 103 z dnia 21 grudnia 1921 r.

Poz. 741. Ustawa z dnia 17 grudnia 1921 roku o środkach naprawy państwowej gospodarki skarbowej.

Poz. 742. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 grudnia 1921 r. w sprawie przekazania Ministrowi Przemysłu i Handlu wszystkich spraw związanych z marynarką handlową.

Poz. 743. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej przepisów weterynaryjno-sanitarnych na województwa: wołyńskie, poleskie i nowogródzkie oraz na powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego.

Poz. 744. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 listopada 1921 r. w przedmiocie przepisów o budowie, ustawieniu i dozorze kotłów parowych używanych na lądzie.

Poz. 745. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 listopada 1921 r. w przedmiocie zastosowania postanowień o państwowym podatku dochodowym do osób prawnych.

Poz. 746. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 2 grudnia 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wewnętrznych o wysokości i porządku pobierania opłat za dozór kotłów.

Poz. 747. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1921 r. w przedmiocie wydawania pozwoleń na ustawianie, przenoszenie i używanie kotłów parowych.

№ 104 z dnia 23 grudnia 1921 r.

Poz. 748. Ustawa z d. 17.XII 1921 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu pełnomocnictwa do wydawania rozporządzeń w sprawie regulowania obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obcemi walutami.

Poz. 749. Uchwała Sejmu Ustawodawczego z dn. 16 grudnia 1921 r. w przedmiocie uchwał sejmowych powodujących wydatki ze Skarbu Państwa.

Poz. 750. Uchwała Sejmu Ustawodawczego z dn. 16 grudnia 1921 r. w przedmiocie zmniejszenia ilości władz, urzędów i zakładów państwowych oraz personelu w nich zatrudnionego.

Poz. 753. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1921 r. w przedmiocie zakazu pędzenia napojów wyskokowych z pszenicy, żyta i ich przetworów w kampanji gorzelniczej 1921 22 r.

Poz. 754. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 30 listopada 1921 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzeń z dnia 18 sierpnia 1921 r. w przedmiocie ulg celnych i z dnia 13 października 1921 r. w przedmiocie ulg celnych dla taśm plecionych ze słomy.

Poz. 755. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 1 grudnia 1921 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 14 maja 1920 r. w przedmiocie tymczasowego dozoru weterynaryjno-policyjnego nad transportami zwierząt i surowych produktów pochodzenia zwierzęcego, przywożonych drogami żelaznemi i statkami (Dz. U. R. P. № 41 poz. 248) na obszar województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Poz. 756. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1921 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 21 lutego 1919 r. o postępowaniu karno-administracyjnem.

Poz. 757. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaz. z dnia 10 grudnia 1921 r. o podwyższeniu taksy opłat za roboty fizyczne, wykonywane w Urzędach Celnych przez pracowników kolei państwowych.

Poz. 758. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 10 grudnia 1921 r. o podwyższeniu i zmianie taksy komisowego pobieranego przez ajencje celne Polskich kolei państwowych.

Poz. 760. Rozporządzenie Minista Kolei Żelaznych z dnia 15 grudnia 1921 r. o zmianie i uzupełnieniu taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłoki zwierząt stosowanej do przewozów kolejami wąskotorowemi.

Poz. 761. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 14 grudnia 1921 r. w przedmiocie norm szacunkowych zwierząt domowych dla wymiaru podatku procentowego.

№ 105 z dnia 29 grudnia 1921 r.

Poz. 762. Ustawa z dnia 2 grudnia 1921 roku w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem.

Poz. 763. Ustawa z dnia 2 grudnia 1921 roku o ustroju i zakresie działania Izb Lekarskich.

Poz. 764. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Poz. 765. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1921 r. w przedmiocie zarządu szkolnictwa zawodowego na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego.

Nr. 106 z dnia 30 grudnia 1921 r.

Poz. 767. Ustawa z dnia 2 grudnia 1921 roku o umowach nabycia nieruchomości sporządzonych na imię osób podstawionych, oraz o wykupie majątków, sprzedanych z powodu ograniczeń narodowości polskiej.

Poz. 768. Ustawa z dnia 14 grudnia 1921 roku w przedmiocie upoważnienia Ministra Skarbu do zaciągnięcia w Polskim Banku Krajowym pożyczki w kwocie 1.000.000.000 Mk. p. celem podwyższenia kapitału zakładowego tegoż Banku.

Poz. 769. Ustawa z dnia 14 grudnia 1921 roku w przedmiocie podwyższenia gwarancji Skarbu Rzeczypospolitej Polskiej za dopełnienie przez Polski Bank Krajowy zobowiązań, wypływających z wydania obligacji komunalnych, obligacji kolejowych i z tytułu wkładek oszczędności.

Poz 770. Ustawa z dnia 17 grudnia 1921 roku zmieniająca przepisy tymczasowe o kosztach sądowych.

Poz. 771. Ustawa z dnia 17 grudnia 1921 roku o wypuszczeniu serji III biletów skarbowych.

Poz. 772. Ustawa z d. 17.XII 1921 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. w sprawie udzielenia Ministrowi Przemysłu i Handlu nadzwyczajnych pełnomocnictw do uregulowania spraw opałowych (Dz. Ust. R. P. Nr. 75 poz. 508).

Poz. 774. Ustawa z dnia 17 grudnia 1921 roku w przedmiocie przekazania czynności Ministerstwu Aprowizacji.

Poz. 778. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 26 października 1921 r. w przedmiocie wprowadzenia płatnych blankietów telegraficznych nadawczych.

Poz. 779. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1921 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 10 maja 1920 r. w przedmiocie opłat za czynności urzędów celnych, dokonywane poza obrębem placu urzędowego lub w czasie pozaurzędowym.

Poz. 780. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1921 r. w przedmiocie wykonania rozporządzeń Rady Ministrów o podwyższeniu akcyzy od zapałek.

Nr. 107 z dnia 30 grudnia 1921 r.

Poz. 783. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej.

Poz. 785. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Skarbu w dniu 9 grudnia 1921 r. w uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 25 listopada 1919 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. o stałej pensji dla weteranów 1831 i 1863 r.

Poz. 785. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1921 r. celem wykonania ustawy z dnia 28 października 1921 roku o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych.

Nr. 108 z dnia 31 grudnia 1921 r.

Poz. 786. Ustawa z dnia 6 grudnia 1921 roku w sprawie zmiany brzmienia art. 2 ustawy z dnia 31 maja 1921 r. o nadzorze nad kotłami parowymi (Dz. U. R. P. Nr. 50 poz. 303).

Poz. 790. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 grudnia 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie podwyższenia opłat probierczych.

Poz. 794. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 21 grudnia 1921 r. w przedmiocie likwidacji podległych Ministrowi Aprowizacji urzędów.

Poz. 796. Rozporządzenie Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 1 grudnia 1921 r. w przedmiocie zmian w klasyfikacji miejscowości odnośnie do wysokości opłat od patentów akcyzowych.

Poz. 797. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 grudnia 1921 r. w przedmiocie przedłużenia mocy prawnej patentów na wynalazki oraz świadectw ochronnych na wzory rysunkowe, modele i znaki towarowe, udzielonych na zasadzie poprzednio obowiązujących ustaw.

249.

W Monitorze Polskim:

Nr. 274 z dnia 1 grudnia 1921 r.

Poz. 335. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 listopada 1921 roku o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 15 stycznia 1921 r. w przedmiocie instrukcji do rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi.

Nr. 275 z dnia 2 grudnia 1921 r.

Poz. 337. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 listopada 1921 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za paszporty zagraniczne.

Nr. 268 z dnia 31 grudnia 1921 r.

Poz. 353. Dekret Naczelnika Państwa w przedmiocie ustanowienia statutu orderu „Odrodzenia Polski".

II.

250.

OBWIESZCZENIE.

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1921 r. rozciągniętą została na terytorjum Województwa Poleskiego moc obowiązująca Rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 20 lipca 1920 roku w sprawie ochrony granic (Dz. Ustaw R. P. ex 1921 № 77, poz. 529).

Rozporządzenie Rady Obrony Państwa z dnia 20 lipca 1920 r. w przedmiocie ochrony granic.

Art. 1. Osobom karanym na zasadzie prawomocnego wyroku sądowego lub administracyjnego zarówno za przemytnictwo i przewóz rzeczy, których na mocy ustaw i rozporządzeń przez granicę przewozić nie wolno, jak i za nielegalne przekraczanie granicy może być wzbronione zamieszkiwanie lub pobyt w pasie, biegnącym wzdłuż granicy szerokości 30 kilometrów od linji celnej — na czas od 1 roku do 3 lat.

Art. 2. Do wydawania orzeczeń na zasadzie art. 1 upoważniony jest: a) w b. zaborze rosyjskim właściwy wojewoda w porozumieniu z dyrektorem właściwej izby skarbowej, b) w b. dzielnicy pruskiej właściwy wojewoda w porozumieniu z Prezydentem Dyrekcji Ceł w Poznaniu, c) w b. zaborze austrjackim Generalny Delegat Rządu w porozumieniu z Prezesem Dyrekcji Skarbu we Lwowie.

Art. 3. Przeciw orzeczeniu wydanemu w myśl art. 1 i 2 przysługuje wydalonemu zażalenie do Ministra Spraw Wewnętrznych, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej do Ministra b. Dzielnicy Pruskiej.

Minister Spraw Wewnętrznych, względnie Minister b. Dzielnicy Pruskiej wydaje orzeczenie w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Wniesienie zażalenia nie wstrzymuje wykonania orzeczenia.

Art. 4. Za niepodporządkowanie się orzeczeniu, wydanemu w myśl art. 1 i 2 winni podlegają w b. zaborach austrjackim i rosyjskim w drodze administracyjnej karze do 3 miesięcy aresztu, a w b. zaborze pruskim w drodze sądowej karze do 3 miesięcy więzienia.

Art. 5. We wszystkich powiatach pogranicznych Rzeczypospolitej Polskiej ustala się pas graniczny szerokości do 4 kilometrów, dzielący się na 2 strefy: nadgraniczną i graniczną. Strefa nadgraniczna rozciąga się na terytorjum biegnące od linji granicznej w głąb kraju szerokości nie więcej jak 2 kilometry. Strefa graniczna rozciąga się na terytorjum biegnące od wewnętrznej linji strefy nadgranicznej w głąb kraju szerokości, licząc ogółem ze strefą nadgraniczną, do 4 kilometrów. Szerokość tych stref w granicach podanych wyżej dla poszczególnych miejscowości określa zależnie od miejscowych warunków właściwy wojewoda w porozumieniu z odnośnemi dowództwami pułków strzelców granicznych i władzami skarbowemi, wymienionemi w art. 2 niniejszego rozporządzenia. Na terenie b. zaboru austrjackiego strefy te określa Generalny Delegat Rządu w porozumieniu z temi władzami. Wykreślenie szerokości stref winno być podane do powszechnej wiadomości przy ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia w mieście powiatowem. Jednocześnie granice stref oznaczone zostaną specjalnemi znakami.

Art. 6. Przebywanie w strefie nadgranicznej jest wzbronione.

Ograniczenie to nie stosuje się do osób, które ostatnio bez dłuższych przerw w ciągu 6 miesięcy zamieszkiwały w strefie nadgranicznej lub posiadają tam miejsce stałego zamieszkania. Osoby te w cią-

gu tygodnia od dnia podania niniejszego rozporządzenia do powszechnej wiadomości w mieście powiatowem winny uzyskać w miejscowem starostwie odpowiednie zaświadczenie, stwierdzające miejsce ich zamieszkania w strefie nadgranicznej.

Pozatem przebywanie w strefie nadgranicznej dozwolone jest urzędnikom państwowym i osobom wojskowym zaopatrzonym we właściwe legitymacje służbowe lub wojskowe, oraz — w drodze wyjątku — osobom zaopatrzonym w specjalne zezwolenia miejscowego starostwa, wydane w porozumieniu z miejscowem dowództwem strzelców granicznych.

Oprócz tego na wiodących bezpośrednio do granicznych punktów przejściowych drogach kołowych i linjach kolejowych (na tych ostatnich w pociągach), a znajdujących się na terenie strefy nadgranicznej oraz na granicznych punktach przejściowych dozwolone jest przebywanie osobom zaopatrzonym w odpowiednie ważne co do terminu dokumenty podróży (paszporty dyplomatyczne, karty podróży, paszporty wojskowe, paszporty zagraniczne, przepustki graniczne).

Jednakże przebywanie osób poszczególnych wyżej wymienionych kategorji w strefie nadgranicznej podlega następującym ograniczeniom:

a) przebywanie w strefie nadgranicznej osób zaopatrzonych w specjalne zezwolenie starostwa oraz w przepustki graniczne dozwolone jest tylko od wschodu do zachodu słońca.

b) osoby zamieszkałe w strefie nadgranicznej w porze nocnej w czasie od zachodu do wschodu słońca mają prawo przebywania poza miejscem swej siedziby jedynie na zasadzie specjalnych pozwoleń miejscowego starostwa, wydanych w porozumieniu z miejscowem dowództwem strzelców granicznych; za miejsce siedziby uważa się teren, znajdujący się w obrębie mniej więcej stu kroków od ich domostw z tem zastrzeżeniem, że miejsce przebywania nie może być bliższe od granicy, niż pięćdziesiąt metrów.

Art. 7. Wszyscy właściciele lub prawni posiadacze gruntów, leżących w strefie nadgranicznej, winni w ciągu tygodnia od dnia podania niniejszego rozporządzenia do powszechnej wiadomości w mieście powiatowem zgłosić do rejestracji posiadane przez nich konie, bydło i nierogaciznę. O każdej nowej sztuce poza zarejestrowanemi, które chcą wprowadzić na teren strefy nadgranicznej, winni meldować w miejscowem starostwie przed jej wprowadzeniem i uzyskiwać na wprowadzenie odpowiednie zezwolenie. Pozatem winni meldować o wszystkich zmianach, w posiadaniu prawnem czy też faktycznem ich bydła zachodzących, czy to z powodu kupna lub sprzedaży, czy też z innych powodów.

Przepis niniejszego artykułu stosuje się do wszystkich posiadaczy koni, bydła i nierogacizny, którzy chcą wprowadzić czy też po uzyskaniu pozwolenia wprowadzili je do strefy nadgranicznej.

Art. 8. Przebywanie w strefie granicznej w porze nocnej od godz. 10-ej wieczorem do 4-ej rano, w miastach poza obrębem mieszkań, we wsiach, i innych miejscach poza obrębem siedzib jest zabronione. W drodze wyjątku przebywanie to może być dozwolone osobom, zaopatrzonym w specjalne zezwolenia miejscowego starostwa lub upoważnionych przez nie organów.

Ograniczenie to nie stosuje się do urzędników państwowych i osób wojskowych, zaopatrzonych w odpowiednie legitymacje służbowe lub wojskowe oraz do osób, znajdujących się na linjach kolejowych (w pociągach) a zaopatrzonych w odpowiednie dokumenty podróży.

Art. 9. Winni przekroczenia rozporzadzeń wymienionych w art. 6, 7 i 8 podlegają: w b. zaborze austrjackim i rosyjskim w drodze administracyjnej karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 50.000 marek, albo obu tym karom łącznie, a w b. zaborze pruskim w drodze sądowej karze więzienia do 3-ch miesięcy lub grzywny do 50.000 marek albo obu tym karom łącznie.

Przekroczenie art. 7 pociąga za sobą prócz tego konfiskatę zatrzymanych koni, bydła i nierogacizny.

Art. 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Art. 11. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych, a w b. dzielnicy pruskiej Ministrowi tej Dzielnicy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Naczelnik Państwa
i Przew. Rady Obrony Państwa
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. ex 1921, Nr. 64 poz. 426).

Ogłaszając o powyższem, podaję niżej do powszechnej wiadomości granice stref nadgranicznej i granicznej na terytorjum Województwa Poleskiego.

1. Starostwo Łuninieckie:

Strefa nadgraniczna, stanowiąca pas dwukilometrowej szerokości bezpośrednio przylegający do granicy, obejmuje miejscowości:

Gmina Zaostrowicka: Ostaszyno, Łazowicze, Kuncowszczyzna, f. Helenowo, Czeremoszna, N. Mokrany, St. Mokrany, Zadworze, osada leśna Stawińskiego.

Gm. Czuczewicka: osada leśna Bylina, chutor Nory, Nowy Rożan, chutory Rostań, Iwaniszyn, Susze, Lesiczyno, Niownia, Kołki, osada naprzeciwko wsi Wieliczkowice.

Gmina Lenińska: Lenin wieś i folwark, Jowicze, Zalutycze. Milewicze, Grabowo wieś i folwark, folwark Kliszcze, chutor Rachowicze, wieś Jaśkowicze, Morocz wieś i folwark, Osady Smolarnia I, Łagun, Smolarnia II Smolarnia Denenberga, wieś Morszczynowicze, chutor Jankowskiego, b. cegielnia Agarkowa, chutor Gutkowa, Niwka, leśna osada Budy, Agarkowa wieś Budy, folwark Wilcza.

Gmina Chorska: Wielkie Maleszewo, osada leśna Masło, osada leśna nad rzeką Stwigą.

Gmina Berezowska: chutor Zawod, Mliniszewo, Korma, chutor Lipczyn, wieś Kupiel, chutor Słoboda, wieś Tupik, chutor Nastachowski.

Strefa graniczna, stanowiąca pas dwukilometrowej szerokości bezpośrednio przylegający do strefy nadgranicznej, obejmuje miejscowości:

Gmina Zaostrowicka: Morocz, Gmina Lenińska; Jelno, Pieszczaniki, osada szpitalna i 4 chutory przy osadzie szpitalnej. Gmina Chorska, Łódki.

II. Starostwo Sarneńskie:

Strefa nadgraniczna, stanowiąca pas dwukilometrowej szerokości bezpośrednio przylegający do granicy, obejmuje miejscowości:

Młynki Sobiczyńskie, Netreba, Budki Borowskie, Zamoście, Okop, Tartak, Woniacze, Derewce.

Strefa graniczna, stanowiąca pas dwukilometrowej szerokości bezpośrednio przylegający do strefy nadgranicznej, obejmuje miejscowości:

Białowiż, Snowidowicze i Ostki.

W myśl artykułu 6 i 7 podanego wyżej Rozporządzenia wzywam mieszkańców miejscowości, położonej w strefie nadgranicznej, by w ciągu dni 14-tu od daty niniejszego obwieszczenia t. j. do dnia 15 grudnia 1921 roku:

1) zaopatrzyli się w Starostwie w odpowiednie zaświadczenia z fotografją (koloru żółtego), stwierdzające ich miejsce zamieszkania w strefie nadgranicznej;

2) zgłosili w Starostwie do rejestracji posiadane przez nich konie, bydło i nierogaciznę, pod rygorem odpowiedzialności administracyjnej z art. 9 powyższego Rozporządzenia (areszt do 3 miesięcy, lub grzywna do 50.000 marek).

Niezastosowanie się mieszkańców stref zarówno nadgranicznej jak i granicznej do przepisów powyższego Rozporządzenia będzie karane z całą surowością.

Niniejsze nabiera mocy z dniem ogłoszenia.

Brześć n|B., d. 1 grudnia 1921 r.

Wojewoda:
(—) *Walery Roman m. p.*

III.

251.

Okólnik (251) Wojewody do Starostów w przedmiocie stwierdzania stanu rodzinnego i materjalnego poborowych.

Do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych doszło, że zarządy gminne, wydające zaświadczenia o stanie majątkowym i rodzinnym osobom starającym się o ulgę z art. 61 Tymczasowej Ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej, przeprowadzają częstokroć badania w tym kierunku b. pobieżnie, skutkiem czego zaświadczenia te zawierają nieraz szczegóły niezgodne z faktycznym stanem rzeczy i wzbudzają uzasadnione obawy władz wojskowych co do ich wiarogodności.

Celem uniknięcia na przyszłość takiego stanu rzeczy zechce Pan Starosta zarządzić:

1) by urzędy gminne zwracały szczególną uwagę na dokładność w załatwieniu spraw wynikających z art. 61 Tymczas. Ust. wojskowej;

2) by wypełniane w kwestji poborowej kwestjonarjusze były nie tylko formalnie sprawdzane, lecz by wiarogodność zawartych w nich danych stwierdzoną była ewentualnie przez organy policyjne.

Niezależnie od powyższego należy uprzedzić urzędy gminne, że winni umieszczenia w zaświadczeniach o stanie majątkowym i rodzinnym wiadomości niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy będą pociągani do odpowiedzialności sądowej.

Brześć n/B., dn. 9 grudnia 1921 r. (Nr. II. — 2045/I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

252.

Okólnik (253) Wojewody do Starostów w sprawie dostarczenia opału dla szkół powszechnych.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zawiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że przez obojętność i opieszałość niektórych organów samorządowych, gmin wiejskich i miejskich, szkoły nie były w porę zaopatrzone w opał, co uniemożliwiło prawidłowe ich funkcjonowanie.

Aby uniknąć podobnego stanu rzeczy w bieżącym roku szkolnym zwróci się Pan Starosta bezwłocznie do wszystkich organów samorządowych na podległem Panu terytorjum, z odpowiedniem wezwaniem w tej sprawie, w którem należy zaznaczyć, że organy samorządowe winny bez żadnego nacisku ze strony organów rządowych dbać o prawidłowe funkcjonowanie szkół i że w żadnym wogóle razie nie będą uchylać się względnie wykonywać opieszale obowiązki pewnych świadczeń na rzecz szkół, jak w danym razie dostarczania w porę opału.

W razie, jeżeli niektóre gminy niedostatecznie uświadomią sobie te obowiązki i w dalszym ciągu nawet od dostarczania opału dla szkół powszechnych będą się uchylały, użyje Pan Starosta całego swego wpływu i skorzysta z przysługujących mu uprawnień, aby opieszałe gminy zmusić do zaopatrzenia szkół w opał i nie dopuścić z braku opału przerwy w nauczaniu.

Brześć n B., dn. 8 grudnia 1921 r. (Nr. III — 572 I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman m. p.*

253.

Okólnik (254) Wojewody do Starostów w przedmiocie poświadczeń dla zawarcia małżeństwa przez obywateli polskich zagranicą.

W załączeniu przesyłam do wiadomości i stosowania się odpis okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10.XI r. b. N. A. E. 3385, w przedmiocie poświadczeń dla zawarcia małżeństwa przez obywateli polskich zagranicą.

Brześć n|B., d. 9 grudnia 1921 r. (Nr. II — 2127|I).

Za Wojewodę:
(—) *Świętochowski m. p.*

„Wskutek zapytania Poselstwa Niemieckiego w Warszawie, jakie władze na obszarze b. zaboru rosyjskiego uprawnione są do wydawania poświadczeń o braku przeszkód do zawarcia małżeństwa przez obywateli polskich w Niemczech, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśniło, że na obszarze

b. zaboru rosyjskiego poświadczenia takie wydają duchowni dotyczących wyznań, względnie władze administracyjne, które pełnią zastępczo funkcje urzędników stanu cywilnego.

Poświadczenia wydawane przez duchownych zaświadczane będą przez właściwą władzę administracyjną I instancji.

Podając powyższe do wiadomości, celem odpowiedniego pouczenia władz podwładnych oraz urzędników stanu cywilnego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadmienia, co następuje:

Ponieważ według ustaw niemieckich oraz art. 4 międzynarodowej konwencji hagskiej z r. 1902 o zawieraniu małżeństw, zdolność osobista cudzoziemca do zawarcia małżeństwa ocenia się według ojczystych ustaw każdego z przyszłych małżonków, przeto wspomniane świadectwa mogą być wydawane tylko na podstawie wiarogodnych dowodów, względnie dochodzeń, co do wieku, własnowolności, wolnego stanu, tudzież wszystkich innych warunków, od których zależy w myśl prawa małżeńskiego osobista zdolność do zawarcia małżeństwa.

Kwestję posiadania obywatelstwa polskiego przez nupturjentów ocenia się w myśl przepisów ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 7 p. 44 o obywatelstwie Państwa Polskiego, oraz rozporządzeń, traktatów i przepisów w związku z nią pozostających, posiłkując się instrukcją z 8 sierpnia 1920 r. AP. 2778 5 i instrukcją z 10 czerwca 1921 r. A. E. 1024.

Na tę ostatnią kwestję winny Starostwa (Komisarjaty Rządu) zwracać baczną uwagę, stwierdzając własnoręczność podpisu właściwego duchownego (urzędnika stanu cywilnego) oraz autentyczność jego pieczęci urzędowej.

Wspomniane świadectwa wydawać należy według następującego wzoru:

№.....................

ŚWIADECTWO.

Podpisany (imię i nazwisko, charakter oraz siedziba duchownego urzędnika stanu cywilnego) zaświadcza niniejszem, że przeciw zawarciu małżeństwa przez p. N. N. zamieszkałego ....
urodzonego w ....dnia..................
roku .... syna ....
i .... z P. N. N. zamieszkałą w ....
urodzoną.................. dnia.................. roku..................
córką .... i .... nie zachodzą w myśl ustaw krajowych żadne przeszkody.

Miejsce wydania i data.

Podpis duchownego

pieczęć №..................

№..................

Starostwo (Komisarjat Rządu) w ....
stwierdza własnoręczność podpisu N. N. (wymienić imię i nazwisko, charakter duchownego i siedzibę władzy) oraz autentyczność wyciśniętej pieczęci urzędowej, tudzież zaświadcza że N. N.. (imię i nazwisko obu nupturjentów, względnie jednego z nich) są (jest) obywatelami (obywatelem) Państwa Polskiego.

Siedziba władzy i data.

Podpis

(pieczęć urzędowa)

Poświadczenia te nabierają mocy wobec władz niemieckich przez uwierzytelnienie podpisu i pieczęci wystawiającej władzy przez właściwy konsulat niemiecki.

Na powyższą okoliczność należy tedy zwrócić uwagę stron i na ich prośbę przedkładać poświadczenia do zalegalizowania Województwu, Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, wreszcie Wydziałowi Konsularnemu Min. Spraw Zagr., gdyż w myśl obowiązujących norm władze zagraniczne legalizują poświadczenia władz krajowych tylko w tym razie, jeśli one są zaświadczone przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Minister:
w z (—) Dunikowski w. r.
Podsekretarz Stanu.

254.

Okólnik (256) Wojewody do Starostów w sprawie pokrywania przez samorządy wydatków na Opiekę Społeczną.

Dostarczenie środków na cele Opieki Społecznej jest obowiązkiem samorządów. Subsydja państwowe na utrzymanie instytucji dobroczynnych mogą być minimalne i tylko w miejscowościach najbardziej dotkniętych zniszczeniem. Państwo nadal łożyć będzie jedynie na cele mające znaczenie ogólno-państwowe, jak na inwalidów wojennych, sieroty wojenne, repatrjantów nie mających przynależności gminnej i t. p.

Wskutek tego i w celu uniknięcia konieczności zastosowania środków przymusowych, polecam Panu za pośrednictwem Naczelników Rejonowych, Tymczasowych Rad powiatowych i czynników komunalnych jaknajenergiczniej wpływać, aby gminy w budżetach swych preliminowały potrzebne sumy na opiekę społeczną.

Nie może to być pozostawione dowolnemu uznaniu gmin, lecz powinno być przez nie traktowane jako obowiązek.

Co się tyczy sum preliminowanych na rok 1922 to z przypadającej na powiat sumy ogólnych kosztów przynajmniej 50% winno wpłynąć od gmin tegoż powiatu w czasie najkrótszym.

O poczynionych w tym kierunku krokach i ich rezultatach zechce Pan Starosta możliwie śpiesznie zawiadomić Urząd Wojewódzki.

Brześć n/B., d. 2 grudnia 1921 r. (Nr. IX—666).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

255.

Okólnik (259) Wojewody do Starostów w sprawie dowodów osobistych.

Przesyłając w załączeniu do ścisłego stosowania okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 125 z dnia 17.XI b. r. (Nr. B. P. 1958) w sprawie dowodów osobistych, wyjaśniam:

I. Zasady ogólne.

1) Dowody osobiste nowego typu, jednolitego dla całego Państwa, mają być wydawane bądź osobom, których obywatelstwo polskie nie podlega kwestji (wzór Nr. 1), bądź osobom, które według wszelkiego prawdopodobieństwa są obywatelami polskimi, których obywatelstwo polskie jednak z jakichkolwiek powodów nie może być stwierdzone w danej chwili (wzór Nr. 2). Ponieważ, jak z powyższego wynika, dowód osobisty wzoru Nr. 1 (beztermінowy) służy poniekąd stwierdzeniem obywatelstwa polskiego danej osoby, dowody osobiste tego wzoru należy wydawać nader oględnie, po należytem udowodnieniu przez petenta zarówno praw na obywatelstwo polskie, jak i tożsamości osoby (p. 8 ok. Min. Wew).

2) Dowody osobiste wzoru Nr. 2 (terminowe) należy również wydawać oględnie, wyłącznie osobom, które aczkolwiek nie mogą narazie udowodnić swego obywatelstwa polskiego, lecz według wszelkiego prawdopodobieństwa są obywatelami polskimi. Dowody wzoru Nr. 2 są terminowe, przyczem prolongowanie takiego dowodu może mieć miejsce tylko z decyzji Urzędu Wojewódzkiego w drodze wyjątku na wniosek P. Starosty, umotywowany istotną niemożnością stwierdzenia obywatelstwa polskiego w ciągu podstawowego 6-miesięcznego okresu — bez winy petenta (p. 12 ok. Min. Wew.).

3) Tymczasowe dowody osobiste (legitymacje), wydawane na podstawie tytułu III-go Rozporządzenia b. Szefa Z. T. P i E. z dnia 4.XI.20 r. (Dz. Urz. Z. T. P. i E. Nr. 4 poz. 33) względnie zaopatrzone w fotografję dowody, wydawane przez Z. C. Z. W. lub b. Z. C. Z. W. i F. P. pozostają nadal w mocy — lecz mogą, a na żądanie zainteresowanej strony muszą być zamieniane na dowody osobiste nowego typu, przy równoczesnem urzędowem ich skasowaniu, o ile jednak — rzecz prosta — petenci należycie zadośćuczynią wymaganiom pp. 8 wzgl, 12 ok. Min. Wew. t. j. udowodnią swoje obywatelstwo polskie wzgl. uwiarogodnią swe prawa na otrzymanie dowodu wzoru Nr. 2.

4) Tymczasowe dowody osobiste (legitymacje) wydawane dotąd na podstawie powołanego Rozp. b. Szefa Z. T. P. i E mają być nadal wydawane tym mieszkańcom Województwa Poleskiego, którzy nie podpadają pod kategorję osób, kwalifikujących się do otrzymania dowodów osobistych nowego typu (wzozy Nr.Nr. 1 i 2) t. j. tym wszystkim, którzy nie tylko swego obywatelstwa polskiego nie udowodnią, lecz i których prawa do udowodnienia tego obywatelstwa w przyszłości będą budzić zastrzeżenia. Podkreśla się przytem, iż dowody osobiste starego typu (na podstawie rozp. b. Z. T, P. i E.) nie mogą być wydawane osobom, co do których istnieją inne przepisy legitymacyjne (np. emigranci z Rosji, nieposiadający obywatelswa polskiego, przybyli do Polski po 12.X 1920 r. — ok. Min. Wew. Nr. 6), jak również osobom, tożsamość których budzi wątpliwości. Zaznacza się, że w stosunku do powyższej kategorji tut. okólniki z dnia 6.IX.1921 r. Nr. 142 i z 28.X.1921 № 221 w przedmiocie skreślania rubryki „Przynależność“ utrzymuje się nadal w mocy.

5) Dowody osobiste zarówno nowego typu (wzory Nr.Nr. 1 i 2) jak i starego typu (na podstawie b. Z. T. P. i E.) mają być nadal wydawane wyłącznie przez Urzędy Starościńskie (p. 7 ok. Min. Wew.). Zechcą przeto PP. Starostowie zarządzić niezwłocznie po otrzymaniu niniejszego okólnika przejęcie od Komend PP. powiatowych i naczelników rejonowych — odnośnych aktów i archiwum oraz zorganizowanie w referacie administracyjnym działu paszportowego. Zważywszy, iż dowody osobiste nowego typu (w szczególności wzoru Nr. 1) mają być dokumentami stwierdzającymi poniekąd obywatelstwo polskie posiadacza, należy czynności urzędnika paszportowego powierzyć funkcjonarjuszowi, który swą inteligencją i gruntowną znajomością odnośnych przepisów, wyszczególnionych w p. 11 ok. Min. Wew., da gwarancję należytego wywiązania się z poruczonych mu czynności. W szczególności przy wydawaniu dowodów osobistych wzoru Nr. 1 (dla obywateli polskich) polecam PP. Starostom osobiście wglądać w przedkładane do decyzji akta, celem należytej kontroli i ustalenia, iż osoba, której się dowód osobisty pomienionego wzoru wydaje, istotnie obywatelstwo swoje udowodniła.

6) Zaopatrzenie się w dowody osobiste nowego typu stanowi prawo nie zaś obowiązek osób już uprzednio zaopatrzonych w legitymacje, (wydane na podstawie rozp. b. Z. T. P. i E., wzgl. wydane przez b. Z. C. Z. W. i b. Z. C. Z. W. i F. P.). Wszelako w myśl tyt. III-go Rozp. Szefa Z. T. P. i E., z dnia 4.XI wszyscy mieszkańcy Województwa Poleskiego winni się zaopatrzyć w dowody osobiste t. j. mieszkańcy Województwa, którzy żadnych dowodów osobistych nie posiadają, mają obowiązek zaopatrzyć się bądź w dowody nowego typu (p. 8 ok. Min. Wew.), bądź w dowody b. Z. T. P. i E. o ile nie posiadają dostatecznych kwalifikacji na otrzymanie dowodów nowego typu.

II. Tryb wydawania dowodów osobistych.

1) Petent składa należycie opłacone stemplem podanie z prośbą o wydanie mu dowodu osobistego, załączając dokumenty, mające służyć za podstawę do wystawienia mu dowodu (pp. 8 i 9 ok. Min. Wew.). Wymienione dokumenty poddaje urzędnik paszportowy drobiazgowemu badaniu, posiłkując się przytem przepisami, wyszczególnionymi w p. 11 ok. Min. Wew. (Ust. z dnia 20.I.20 r. o obywatelstwie, Instrukcją Min. Wew. dla władz. I i II Instancji z dn. 8.VIII.20 Nr. A. P. 2778 5, instrukcją Min. Wew. z dn. 10.VI.21 r. Nr. AE 1024 oraz innymi, wydanymi przez M. S. Wew. i Urząd Wojewódzki w tym względzie przepisami) i zwracając baczną uwagę by dokumen-

ty te wystarczały do stwierdzenia praw na obywatelstwo polskie petenta.

2) O ile przedłożone przez petenta dokumenty wystarczają dla stwierdzenia jego praw do obywatelstwa polskiego wydaje się mu dowód osobisty wzoru Nr. 1 i wypełnia się w sposób odpowiedni rubryki „Księgi wydanych dowodów“ księgi ewidencyjnej, oraz wpisuje nazwisko do skorowidza. Jedną z dostarczonych fotografji należy nakleić w odnośnej rubryce księgi ewidencyjnej, w rubryce „uwaga“, umieszczając odcisk dużego palca lewej ręki petenta.

3) Gdyby petent na razie nie mógł przedłożyć dostatecznych dowodów obywatelstwa polskiego i przyznaneby mu było tylko prawo do uzyskania dowodu osobistego terminowego, wydaje mu się dowód wzoru Nr. 2, dane zapisuje się do odpowiednich rubryk „księgi wydanych dowodów“, odnotuwując w uwadze: ważny do dnia............r.

4) Wszystkie przedłożone przez petenta dotychczasowe dowody osobiste należy przy wydaniu dowodu nowego wzoru kasować uwagą: Na zasadzie niniejszego wydano dowód osobisty Nr. ...... dnia r. Województwo Poleskie Starostwo.......................“. Po skasowaniu zwraca się petentowi metrykę i książkę P. K. U., inne zaś dowody osobiste, w szczególności legitymacje b. Z. C. Z. W. b. Z. T. P. i E., paszporty rosyjskie, okupacyjne i t. p. zatrzymuje się i przechowuje się w aktach, eliminując je od innych aktów kancelaryjnych t. j. tworząc specjalną składnicę aktów paszportowych, przechowywanych w porządku liczb kolejnych wydanych dowodów.

5) „Księgi wydanych dowodów“ winny być prowadzone osobno dla dowodów osobistych wzoru Nr. 1 i Nr. 2, z odrębną dla każdej z tych dwóch kategorji numeracją.

6) W rubryce „stan rodzinny“ zapisuje się dzieci petenta, które zgodnie z p. 3 ok. Minwew. nieobowiązane są posiadać osobnych dowodów osobistych,

7) Stosunek do wojskowości wypełnia się na podstawie książki Powiatowej Komendy Uzupełnień.

8) Po wypełnieniu blankietu dowodu osobistego petent wpłaca należność na dowód osobisty do kasy Starostwa w rozmiarze podanym w p. 16 ok. Minwewn. (150 Mk.), przytem kwit kasowy dołącza się do sprawy. Starostwo najpóźniej w terminie 2-tygodniowym przekazuje wpłacone kwoty do kasy Urzędu Wojewódzkiego z podaniem liczb wydanych dokumentów.

9) Tryb wydawania duplikatów dowodów, wzamian zagubionych, pozostaje ten sam, co dotychczas (tut. ok. Nr. 59 z dn 7.VIII 21 r. Nr. 1. 1651|I. Przy wystawianiu duplikatów należy przestrzegać ściśle wskazówki tut. okólnika poufnego (Nr. 13 pf. Nr. 329|I pf.) z dn. 19.X celem uniemożliwienia ewentualnych nadużyć.

UWAGA: Powyższe przepisy dotyczą wydawania dowodów nowego typu (na podstawie dołączonego Ok. Minwew). Tryb wydawania dowodów na podstawie rozp. Z. T. P. i E. pozostaje ten sam co dotychczas i wydawanie tych dowodów należy uskuteczniać oddzielnie (pod wzgl. ewidencyjnym i archiwalnym) od wydawania dowodów nowego typu.

Niezbędne druki (blankiety dowodów, księgi wydanych dowodów) zostaną PP. Starostom w ślad przesłane.

Brześć n|B., d. 12 grudnia 1921 r. (Nr. I.2042/II).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman m. p.*

256.

Okólnik (260) Wojewody do Starostów w przedmiocie informowania P. A. T.

Stosownie do polecenia Pana Prezydenta Ministrów z dn. 13 lipca r. b. Nr. 16071 jeden z urzędników P. U. W. wyznaczony jest przezemnie do stałego informowania Polskiej Ajencji Telegraficznej o wszelkich ważniejszych przejawach życia społecznego, ekonomicznego i politycznego na terenie tutejszego Województwa; celem więc należytego wywiązania się z tego zadania koniecznem jest, by P. P. Naczelnicy Wydziałów oraz P. P. Starostowie komunikowali Urzędowi Wojewódzkiemu w drodze pilnej korespondencji lub telegraficznie wszelki tego rodzaju materjał informacyjny o wydarzeniach ogólniejszego znaczenia (sprawdzony dokładnie i niepodlegający wątpliwości), z adnotacją na kopercie „Pat“, który to skrót należy również używać i w adresie telegraficznym, np.: Województwo Poleskie Pat.

Brześć n B., d. 12 grudnia 1921 r. (Nr. I-2947 I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

257.

Okólnik (261) Wojewody do Starostów w sprawie ochrony przedmiotów zabytkowych w dawnych pałacach i gmachach państwowych.

W dawnych pałacach i gmachach państwowych, które przeszły na rzecz Państwa Polskiego, są poszczególne egzemplarze mebli, obrazów it.p. rzeczy zabytkowych, które mogą być przekazane do potrzeb reprezentacyjnych i w znacznej mierze zmniejszyć wydatki na zakupy.

W tym celu polecam P. P. Starostom do dn. 1 lutego 1922 r. sporządzić szczegółowy spis tych przedmiotów, z wyszczególnieniem miejscowości, w której przedmioty te znajdują się i do czasu wydania dalszych w tym przedmiocie zarządzeń, zastosować środki celem zapobiegania niszczenia.

Brześć n B., dnia 13 grudnia 1921 r (Nr. II. 3270 I).

Wojewoda:
(—) *Roman m. p.*

258.

Okólnik (263) Wojewody do Starostów w przedmiocie niedozwolonego pobierania opłat przez samorządy gminne od listów i przekazów pieniężnych.

Doszło do wiadomości Urzędu Wojewódzkiego, że niektóre urzędy gminne i magistraty, położone na

terenie Województwa Poleskiego, pobierają na korzyść gmin opłaty od listów wartościowych i przekazów pieniężnych, nadsyłanych do mieszkańców gmin za pośrednictwem urzędów pocztowo-telegraficznych, w stosunku procentowym do nadesłanej kwoty.

Powyższy sposób pobierania opłat przez rzeczone urzędy samorządowe jest niedopuszczalny, jako przeciwny obowiązującym przepisom prawnym o skarbowości gmin wiejskich i miejskich i dla tego nadal stosowany być nie może.

Wobec powyższego polecam Panu Staroście niezwłocznie zarządzić przerwanie przez rzeczone urzędy komunalne pobieranie cytowanych opłat, wyjaśniając im jednocześnie, że opłaty takie mogą być pobierane przez gminy jedynie jako wynagrodzenie za czynności biurowe, związane z poświadczeniami tożsamości osoby na rewersach oddawczych, w wysokości jednakowej od każdego listu lub przekazu, bez względu na sumę i z góry ustalone uchwałą odnośnych Rad.

Brześć n.|B., dn. 17 grudnia 1921 r. (Nr. III-616 I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

259.

Okólnik (264) Wojewody do Starostów o kompetencji władz sądowych i samorządowych.

Prezes Sądu Okręgowego w Grodnie pismem z dnia 18|XI. 21 r. Nr. 3988 zawiadomił Urząd Wojewódzki o coraz częstszych wypadkach przekraczania ze strony Rad Gminnych swej kompetencji, polegającej na rozpatrywaniu różnych spornych spraw, powstających pomiędzy mieszkańcami gmin wiejskich, które, jako spory cywilne, podlegają kompetentnemu rozpoznaniu władz sądowych.

Powyższą działalność Rad gminnych należy uważać za objaw nader niepożądany, bowiem pomijając fakt przekraczania zakresu działania jaki nadaje Radom Gminnym art. 22. rozporządzenia K. G. Z. W. z dnia 26 IX. 19 r. o samorządzie gminnym (Dz. Urz. Nr. 21 poz. 215), wzbudzić może przekonanie u ludności, że właśnie Rady gminne powołane są do rozpoznawania takich spraw.

Wobec powyższego i w celu niedopuszczenia do podobnych zjawisk w przyszłości polecam Panu Staroście wyjaśnić Radom Gminnym, że ingerowanie ich w podobnych sprawach, jako przeciwne przepisowi prawnemu w art. 1 Ustawy Post. Cyw. zawartemu, jest niedopuszczalne, a działalność ich w danym razie mogłaby jedynie polegać na skłanianiu zainteresowane strony do pojednania i polubownego zakończenia sporu.

Brześć n. B., dn. 17 grudnia 1921 r. (Nr. III-560|I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

260.

Okólnik (266) Wojewody do Starostów w sprawie budżetów miejskich.

Sprawozdanie referentów samorządowych o samorządzie miejskim wykazało, że stan finansowy poszczególnych miast tutejszego Województwa jest wprost zatrważający. Miasta, nie posiadając dostatecznych zasobów pieniężnych, ograniczają swą działalność do utrzymania jedynie własnej, i to o dość licznym składzie personalnym, administracji, natomiast cały ogrom własnego zakresu działania gmin miejskich nie jest należycie uwzględniony. Ponadto zjazd referentów stwierdził, że prowadzenie rachunkowości i budżetowania odbywa się bez należytego porządku i ładu.

Główną winę w powyższym Urząd Wojewódzki widzi w tem, że miasta nie chcą wykorzystać należycie tych źródeł dochodowych, do których je uprawnia rozporządzenie b. K. G. Z. W. o skarbowości miast (Dz. Urz. Nr. 27 poz. 285), a także, że miasta są naogół pozostawione same sobie i pozbawione należytej opieki i wglądu ze strony władz nadzorczych I instancji. Uważając stan taki za anormalny i w wynikach swych za nader szkodliwy, polecam Panu Staroście uświadamiać i pobudzać organy miejskie do możliwie wydatniejszego samoopodatkowania się i przeprowadzenia gospodarki miejskiej z większą energją i z uwzględnieniem szerszego pola działalności.

W tym celu nakłoni pan Starosta podległe sobie magistraty do niezwłocznego przystąpienia do uchwalenia tych opłat i podatków, które Rady miejskie uważają za możliwe wprowadzić względnie utrzymać i następnie do sporządzenia preliminarzy budżetowych na rok przyszły.

Prace powyższe winny do 15 stycznia bezwzględnie być ukończone.

Jednocześnie zaleci pan Starosta magistratom aby uwzględniły w nowoukładanych budżetach możliwie większe sumy na wydatki związane z podjęciem pracy nad uporządkowaniem miasta, z utrzymaniem szkół, szpitali, ochron i przytułków. Celem zaś podjęcia prac inwestycyjnych wskazanem jest aby ciała miejskie zarezerwowały pewne sumy na ich prowadzenie i zawczasu w ten sposób tworzyły kapitały o charakterze specjalnym.

Brześć n B., d. 17 grudnia 1921 r. (Nr. III 617 I).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman m. p.*

261.

Okólnik (270) Wojewody do Starostów w sprawie urzędów rejonowych.

W związku z podaniem do wiadomości pp. Starostom pismem P. U. W. z dnia 26 V b. r. Nr. 264/3 i z dnia 15|X b. r. Nr. 1. Os. 2339|I w przedmiocie skasowania z dniem 1 stycznia 1922 r. Urzędów Rejonowych, komunikuję, że na skutek upoważnienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wystąpiłem z wnioskiem o utrzymanie na pewien jeszcze przeciąg czasu stanowisk Naczelników Rejonów aż do ostatecznego i należytego zorganizowania władz administracyjnych I-ej Instancji i Urzędów gminnych. Rejonowi więc jako tacy pozostają narazie nadal z tem wszakże, że, wobec skasowania z dniem 1 stycznia 1922 r. personelu kancelaryjnego, będą zmuszeni czynności dotychczasowych urzędów rejonowych, aczkolwiek w mniejszym zakresie, prowadzić osobiście.

Pozostawiając Panom Starostom bliższe wyczerpujące omówienie tej kwestji z rejonowymi, polecam:

1) Ograniczyć z dniem 1 stycznia 1922 roku pracę kancelaryjną w rejonach do minimum, pozostawiając rejonowemu do prowadzenia tylko najniezbędniejsze księgi, a mianowicie:

Dziennik Inspekcyjny, dziennik czynności, podawczy, księgę inwentarzową, materjalną, fonogramów i kontrolę kar nakładanych przez rejonowych.

2) Nie obciążać rejonowych pracą, któraby wymagała obszerniejszej korespondencji, lecz poruczając im przedewszystkiem inspekcję i kontrolę rejonów.

3) Wdrażać w miarę możności urzędy gminne do samodzielnego bezpośredniego załatwiania tych czynności w zakresie administracji, które dotąd były załatwiane przez rejonowych.

Wszystkie tedy sprawy należy od dnia 1 stycznia 1922 r. kierować do Urzędów gminnych, zawiadamiając rejonowych jedynie w sprawach większej wagi do należytej kontroli z ich strony.

4) Odjąć od rejonowych przyjmowanie jakichkolwiek wpływów pieniężnych.

5) Wydając zarządzenia, oparte na powyższych poleceniach, winien Pan Starosta baczyć, by zmniejszony i zmodyfikowany zakres pracy rejonowych dał istotnie najlepsze rezultaty.

Niezależnie od powyższego zechce Pan Starosta wypowiedzieć się co do pozostawienia takiego stanu rzeczy nadal, jak również co do zgłoszonego tu projektu niektórych pp. Starostów o konieczności utrzymania rejonowych w roli lustratorów administracyjnych dla urzędów gminnych z siedzibą w Urzędzie Starostwa.

O sposobie załatwienia niniejszej sprawy w powierzym Panu Starostwie należy w terminie do 2 tygodni przedłożyć mi szczegółowe sprawozdanie.

Brześć n. B. dn. 21 grudnia 1921 r. (Nr II 2648/I).

Wojewoda:
(—) *w. z. Dworakowski m. p.*

262.

Okólnik (277) Wojewody do Starostów w przedmiocie utworzenia Dyrekcji Wschodnich dróg wodnych w Brześciu nad Bugiem.

Poniższy okólnik M. Robót Publicznych przesyłam do wiadomości i zastosowania.

Brześć n|B., dn. 28 grudnia 1921 r. (Nr. II. 2266|2.)

Za Wojewodę:
(—) *Świętochowski m. p.*

„W ślad rozporządzenia z dnia 20 sierpnia ub. r., Nr. 1180 oznajmia Ministerstwo Robót Publicznych, że równocześnie zarządza likwidację Dyrekcji II Okręgu regulacji rzek w Warszawie, tudzież utworzenie z dniem 1 stycznia 1922 r. Dyrekcji Wschodnich dróg wodnych w Brześciu nad Bugiem, w miejsce funkcjonującego tam Zarządu i powierza jej załatwianie wszystkich spraw odnoszących się do tamtejszych rzek.

Zarząd ten obejmie bezzwłocznie, obok dróg wodnych, któremi już administruje, górny Bug powyżej Brześcia, zaś od 1 stycznia Bug dolny, Narew, Biebrzę i kanał Augustowski.

Wobec tego należy od powyższych terminów sprawy dotyczące tych rzek skierowywać do tego Zarządu, względnie Dyrekcji, zamiast jak poprzednio wskazano, do Dyrekcji II Okręgu w Warszawie.

Minister:
(—) *Narutowicz*

263.

Okólnik (278) Wojewody do Starostów w przedmiocie zaopatrzenia w drzewo opałowe zakładów użyteczności publicznej i niezamożnej ludności.

Na skutek rozporządzenia p. Ministra Robót Publicznych z dnia 1|IX r. b. (Dz. Ust. z 1921 r. N. 89 poz. 662) w okresie zimowym 1921|22 r. wydawane będzie drzewo opałowe dla urzędów, zakładów użyteczności publicznej, a także dla niezamożnej ludności w razie istotnej, każdorazowo stwierdzonej potrzeby, o ile ona bez pomocy Państwa zaspokojoną być nie może.

Zgodnie z powyższem rozporządzeniem drzewo opałowe ma być wydawane tylko w tych miejscowościach, w których potrzeba opałowa nie może być zaspokojona nawet częściowo węglem lub torfem, w wypadkach stwierdzających ilość zapotrzebowanego drzewa winna być odpowiednio zmniejszona, Drzewo opałowe ma być wydawane z lasów państwowych lub prywatnych, za zapłatą, po cenach ustalonych wyżej wskazanem rozporządzeniem i decydować o przydziale drzewa będą p. p. Starostowie po uprzedniem porozumieniu się z Inspektorem ochrony lasów.

Komunikując powyższe do wiadomości pp. Starostom, nadmieniam, że zgodnie z pismem Ministerstwa Robót Publicznych z dn. 2|XII r. ub. Nr. 9238, przy zaopatrzeniu biednej ludności w drzewo opałowe w pierwszym rzędzie uwzględniać należy zapotrzebowania inwalidów i rodzin po poległych i zmarłych inwalidach, o ile one odpowiadają warunkom uprawniającym ich do pobierania tego drzewa.

Brześć n B., dn. 9 grudnia 1921 r. (Nr. II.-2395/1)

Wojewoda:
(—) *w. z. Wł. Dworakowski*

264.

Okólnik (279) Wojewody do Starostów o kompetencji Urzędu Elektryfikacyjnego.

Przesyłając w załączeniu odpis pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12/XII r. b. N. S. M. — 3727, w sprawie kontraktu z Wydziałem Elektrycznym Min. Rob. Publicznych i okólnika M. S. W. z dnia 9.XI.1919 r. N. S. M. 20431, polecam pp. Starostom zaznajomienie z ich treścią władz samorządowych.

Brześć n.B., dn. 28 grudnia 1921 r. (Nr. 11—2524/1).

Za Wojewodę:
(—) *Świętochowski m. p.*

„Z dziennika urzędowego M. S. W. za 1919 r. Nr. 48 i 49 poz. 697.

Okólnik 602 Ministra Spraw Wewnętrznych do do Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast w sprawie zakresu działania Urzędu Elektryfikacyjnego.

Rozporządzeniem Pana Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 marca 1919 r., opublikowanem w Nr. 64 „Monitora Polskiego" z dnia 19 marca 1919 r., powołany został do życia Urząd Elektryfikacyjny, do którego kompetencji należą wszystkie sprawy, mające bezpośredni związek z elektryfikacją Państwa i wogóle z zastosowaniem elektryczności do oświetlenia, napędu i celów przemysłowych.

We wszystkich sprawach, mających związek z wyżej wymienionym zakresem, Panowie winni zwracać się bezpośrednio do Urzędu Elektryfikacyjnego, który sprawy załatwiać będzie w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych. W szczególności:

1) W razie udzielenia przez gminy koncesji na urządzenia elektryczne należy opracowaną, po porozumieniu obu stron, umowę wraz z odpisem tejże przesłać do Urzędu Elektryfikacyjnego.

UWAGA: W umowie winno być nadmienione, że wchodzi ona w życie dopiero po zatwierdzeniu jej przez Ministra Spraw Wewnętrznych (Monitor Polski" Nr. 234—1918 r.)

2) W myśl rozporządzenia z dnia 18.XII.1918 r. („Monitor Polski" z dnia 20 grudnia 1918 r.) należy przesłać natychmiast do Urzędu Elektryfikacyjnego po 2 odpisy umów koncesyjnych:

a) zawartych za czasów okupacyjnych,

b) zawartych przed wojną.

3) W razie projektowania budowy elektrowni przez gminy miejskie lub wiejskie, względnie powiatowy związek komunalny, przed przystąpieniem do robót przesłać szczegółowy projekt, plan sfinansowania i rachunek rentowności do Urzędu Elektryfikacyjnego.

4) Przed zgłoszeniem podań o pożyczkę na budowę elektrowni należy zaciągnąć uprzednio opinji Urzędu Elektryfikacyjnego, co do celowości i niezbędności pożyczki.

Urząd Elektryfikacyjny, po rozpatrzeniu nadesłanych materjałów, prześle takowe do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, względnie Robót Publicznych, do zatwierdzenia.

Dla uniknięcia straty czasu i zbędnego opracowania umów i projektów, zaleca się przed przystąpieniem do takowych, zasięgnąć uprzednio porady Urzędu osobiście lub listownie, względnie przez zaproszenie inżyniera Urzędu na koszt gminy.

Warszawa dnia 9.IX.—1919. (S. M. 2043/I)

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Józef Bek*.

265.

Okólnik (280) Wojewody do Starostów w sprawie przynależności przedmiotów pozostawionych przez okupantów.

M. S. Wojsk. zakomunikowało Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, że w całym szeregu urzędów cywilnych znajdują się dotąd przedmioty, pozostawione przez wojska okupantów (niemców, rosjan, austrjaków).

Ponieważ prawym właścicielem tych przedmiotów jest M. S. Wojsk., według oświadczenia którego dotychczas wciąż zachodzą wypadki niestosowania się do wydanych w tym przedmiocie zarządzeń i władze cywilne nie donoszą władzom wojskowym o rodzaju i ilości posiadanych przedmiotów, przeto Min. Spraw Wewnętrznych ponownie przypomina o konieczności bezzwłocznego powiadomienia władz wojskowych o wszystkich posiadanych po okupantach przedmiotach wojskowych. Równocześnie Ministerstwo wyjaśnia, iż w sprawie stanowiących własność wojskową instrumentów mierniczych, dzieł naukowych wojskowych, aktów pomiarowych, map it.p. należy zwracać się do Instytutu Wojskowo-Geograficznego w Warszawie ul. Traugutta nr. II.

Powyższe zarządzenia Min. Spraw Wewn. podaje pp. Starostom do wiadomości, polecając o wydanych w tym przedmiocie zarządzeniach i wyniku ich powiadomić tut. Urząd Wojewódzki w terminie miesięcznym.

Brześć n/B., dn. 28 grudnia 1921 r. (Nr. II. 2162/I).

Wojewoda:

(—) *Roman m. p.*

266.

Okólnik (281) Wojewody do Starostów w przedmiocie utrzymywania przez właścicieli aptek sił fachowych do przyrządzania lekarstw.

Stwierdzono niejednokrotnie w r. b., że właściciele aptek wyręczają się w czynnościach aptecznych osobami niefachowemi, rzekomo wobec braku wykwalifikowanych pracowników i wobec trudności znalezienia dla nich lokali. Ponieważ obecne stosunki unormowały się o tyle, że tak jedne jak i drugie motywy zatracają swoje znaczenie, na zasadzie § 391 Ustawy Lekarskiej b. Ces. Ros. wyd. 1905 r. polecam właścicielom aptek utrzymywać personel w aptekach wyłącznie fachowy i w razie stwierdzenia przygotowania lekarstw przez osoby niefachowe, właściciele aptek i zarządzający aptekami będą pociągani do odpowiedzialności na zasadzie art. 203 Kod. Karn.

Brześć n. B., d. 29 grudnia 1921 r. (Nr. V — 4326).

Wojewoda:

(—) *Roman m. p.*

IV.

267.

RUCH SŁUŻBOWY

w ciągu miesiąca grudnia 1921 roku.

A. W URZĘDZIE WOJEWÓDZKIM.

Minister Spraw Wewnętrznych

mianował:

Bałuka Mieczysława Franciszka p. o. referenta w P. U. W. w VII st. sł.;

Piotrowskiego Edwarda p. o. referenta w P. U. W. w VII st. sł.

posunął:

Siessa Mikołaja Józefa pomocnika referenta w P. U. W. do VII st. sł. i mianował referentem w P. U. W.;

Stankiewicza Ignacego Stanisława p. o. pomocnika referenta w P. U. W. do VII st sł. i poruczył pełnienie obowiązków referenta w P. U. W.

zwolnił ze służby:

Romanowskiego Antoniego p. o. starszego referenta w P. U. W. z dniem 31 grudnia 1921 r. na zasadzie art 46 Tymcz. przep. służb.;

Robaka-Rombaka Piotra p. o. referenta aprow. w P. U. W. z dniem 31 grudnia 1921 r. na zasadzie art. 46 Tymcz. przep. służb.;

Szczerbińskiego Edwarda Franciszka p. o. referenta w P. U. W. z dniem 31 stycznia 1922 r. na zasadzie art. 46 Tymcz. przep. służb.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

mianował:

Bieńkiewicza Wacława p. o. Inspektora Weterynaryjnego w Wydziale Rolnictwa i Weterynarj w VI st. sł.;

Kossowa Piotra Mikołaja p. o. referenta do spraw Majątków Państwowych w Wydziale Rolnym i Weterynarji P. U. W. w VII st. sł.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

mianował:

Jaworskiego Mieczysława p. o. referenta dla spraw wyznaniowych w P. U. W. w VII-ym stopniu służbowym.

Wojewoda

mianował:

Obojskiego Franciszka p. o. kierownika kancelarji głównej P. U. W. w VIII st. sł.;

Dołbińskiego Michała p. o. rachmistrza w Wydziale Zdrowia Publicznego P. U. W. w IX stopniu służbowym;

Pężkę Władysława p. o. urzędnika IX stopnia służbowego P. U. W. i poruczył pełnienie obowiązków sekretarza osobistego;

Sokołowskiego Antoniego p. o. sekretarza w P. U. W. w IX st. sł.;

Lemieszewską Helenę p. o. starszej kancelistki w Wydziale Pracy i Opieki Społecznej P. U. W. w X st. sł.;

Uznańską Felicję p. o. starszej maszynistki w P. U. W. w X st. sł.:

Gowroniową Lidję p. o. kancelistki w P. U. W. w XI st. sł.;

Darowską Zofję p. o. urzędniczki XII stopnia służb. w P. U. W.

przyjął na kontraktową służbę:

Grochulskiego Franciszka w charakterze kontraktowego pracownika w Pol. Okr. Dyr. Rob. Publ. w Brześciu n B. z uposażeniem według VIII st. sł. na czas od 1-X do 30-XI 1921 r.

posunął:

Jaworskiego Stanisława p. o. sekretarza w Inspektoracie Majątków Państwowych w Wydz. Roln. i Weter. P. U. W. do VIII st. sł. i poruczył pełnienie obowiązków podkomisarza Ochrony Lasów w Wydz. Roln. P. U. W.;

Hajdukiewiczową Alinę p. o starszej maszynistki P. U. W do IX st. sł. i poruczył pełnienie obowiązków sekretarki w Wydz. Prez. P. U. W.;

Urbańską Aleksandrę p. o. urzędniczki XII st. służb. P. U. W. do XI st. sł.

zwolnił ze służby:

Fiłonową z Telszewskich Magdalenę p. o. pomocnicę referenta P. U. W. z dniem 31-ym grudnia 1921 r. na własną prośbę;

Leńdzińskiego Bronisława p. o. pomocnika referenta w Pol. Okr. Dyr. Rob. Publ. w Brześciu n B. z dniem 31 grudnia 1921 r. na własną prośbę;

Popławskiego Witolda p. o. technika zastępcy Inżyniera Drogowego w Pol. Okr. Dyr. Rob. Publ. w Brześciu n|B. z dniem 30 listopada 1921 roku na własną prośbę;

Piotrowskiego Dominika p. o. pomocnika referenta w P. U. W. z dniem 30 listopada 1921 roku na własną prośbę;

Sobieraja Bolesława p. o. technika budowlanego w Pol. Okr. Dyr. Rob. Publ. w Brześciu n B., na zasadzie art. 46 Tymcz. przep. służb. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Wierzbickiego Maksymiljana p. o. pomocnika referenta w Wydziale Aprow. P. U. W. z dniem 30 listopada 1921 r. na zasadzie art. 46 Tymcz. przep. służbowych;

Nabagłę Franciszka p. o. kierownika Kancelarji Głównej P. U. W. z dniem 31 grudnia 1921 r. na zasadzie art. 46 Tymcz. przep. służb.;

Sobolewskiego Mieczysława kontraktowego urz. w Wydziale Roln. i Weter. P. U. W. z dniem 31-ym grudnia 1921 r. na własną prośbę;

Porębską Jadwigę p. o. st. kancelistki w Wydz. Pracy i Op. Społ. P. U. W. z dniem 31 grudnia 1921 roku na własną prośbę;

Czechowiczównę Zofję p. o kanc. w P. U. W. z dniem 15 grudnia 1921 r. na własną prośbę.

unieważnił dekret nominacyjny:

Korczewskiej Natalji p. o starszej maszynistki w P. U. W. wobec rezygnacji z posady.

B. W STAROSTWACH.

Minister Spraw Wewnętrznych

mianował:

Billewicz-Stankiewicza Romana p. o. Referenta w Urzędzie Star. w Drohiczynie w VII st. sł.;

zwolnił ze służby:

Basińskiego Bolesława p. o. urzędnika VII st. sł. w Urzędzie Starościńskim w Łunińcu z dniem 30-ym listopada 1921 r. na własną prośbę;

Ussorowskiego Michała p. o. refer. aprowiz. w Urzędzie Starośc. w Brześciu n/B. z dniem 31 grudnia 1921 r. na zasadzie art. 46 Tymcz. przep. służbowych.

Minister Zdrowia Publicznego

mianował:

Imiołka Franciszka p. o. lekarza powiatowego w Prużanie w VII st. sł.

zwolnił ze służby:

Błażejewskiego Bolesława p. o. lekarza powiatowego w Kamieniu-Koszyrskim z dniem 31 grudnia 1921 r. na własną prośbę.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

przyjął na kontraktową służbę:

Kostrycę Stanisława w charakterze lekarza weterynaryjnego w Kamieniu-Koszyrskim z uposażeniem według VII st. sł.

Wojewoda

mianował:

Imiołka Franciszka p. o. lekarza rejonowego w Prużanie w VIII st. sł. i poruczył pełnienie obowiązków lekarza powiatowego.

Machalewskiego Kazimierza p. o. Naczelnika III rejonu powiatu Łuninieckiego w VIII st. sł.;

Grzybowskiego Antoniego p. o. urzędnika gospodarczego w Urzędzie Starościńskim w Kamieniu-Koszyrskim w IX st. sł.;

Sołodonisa Adama p. o. sekretarza w Referacie Admin. Urzędu Starośc. w Kobryniu w IX stopniu służbowym;

Bierezowskiego Franciszka p. o. starsz. kancel. w Urzędzie Starośc. w Łunińcu w X st. sł.;

Imielę Andrzeja p. o. Naczelnika II rejonu powiatu Brzeskiego w X st. sł.;

Łojkę Mieczysława p. o. starsz. kancel. w Urzędzie Starośc. w Brześciu n/B. w X st. sł.;

Rawę Michała p. o. starsz. kancel. w Urzędzie Starościńskim w Kobryniu w X st. sł.;

Zagajewskiego Konstantego p. o. starsz. kanc. w Urzędzie Starośc. w Kamieniu-Koszyrskim w X st. sł. i poruczył pełnienie obowiązków zastępcy ref. administracyjnego:

Czajkowską Julję p. o. kancelistki w Urzędzie Starościńskim w Pińsku w XI st. sł.;

Kutasiewicza Walerjana p. o. kancelisty w Urz. Naczelnika I rejonu Starostwa Kosowskiego w XI stopniu służbowym;

Zielińską Kornelję p. o. kancelistki w Urzędzie Starościńskim w Kamieniu Koszyrskim w XI stopniu służbowym.

przyjął na kontraktową służbę:

Łutochina Michała w charakterze lekarza I rejonu Starostwa Kosowskiego z uposażeniem według VIII st. sł.;

Hołyńskiego Antoniego w charakterze pomocn. ref. roln. w Urzędzie Star. w Kosowie-Poleskim z uposażeniem według IX st. sł.;

Żukowską Wierę w charakterze lekarki rejonowej w Wielkiej-Hłuszy pow. Kamień-Koszyrskiego z uposażeniem według IX st. sł.;

Masiukiewicza Aleksandra w charakterze kanc. w referacie rolnym Starostwa Pińskiego;

Matuszczyka Franciszka w charakterze kanc. w referacie rolnym Starostwa Pińskiego.

posunął:

Piszczyka Witalisa p. o. starsz. kanc. w Urzędzie Starościńskim w Łunińcu do IX st. sł. i poruczył pełnienie obowiązków urzędnika finansowo-gospodarczego;

Hamanowską Marję p. o. maszynistki w Urzędzie Starościńskim w Drohiczynie do X stopnia służbowego;

Kulinicza Teodora p. o. kancel. w Urzędzie Starościńskim w Kosowie-Poleskim do X st. sł.;

Machowskiego Karola p. o. kanc. w Urzędzie Starościńskim w Drohiczynie do X st. sł.;

Warchockiego Seweryna p. o. kancel. w Urzędzie Starościńskim w Kamieniu-Koszyrskim do X stopnia służbowego;

Szczemierską Teofilę p. o. urzędniczki XII st. sł.; w Urzędzie Starośc. w Pińsku do XI st. sł.

przeniósł:

Kieniewicza Wacława p. o. pomocn. referenta w Urzędzie Starościńskim w Kobryniu w dotychczasowym stopniu służbowym do Urzędu Starościńskiego w Brześciu n B.

zwolnił ze służby:

Łaskiego Bronisława p. o. pomocn. referenta w ref. aprow. w Urzędzie Starościńskim w Łunińcu z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Goździkowskiego Felicjana p. o. Naczelnika II-go rejonu Star. Brzeskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Proszkowskiego Zygmunta p. o. pomocnika referenta w ref. aprow. w Urzędzie Starościńskim w Sarnach z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Ryczaka Józefa p. o. pomocnika ref. administracji w Urzędzie Starościńskim w Prużanie z dn. 31 stycznia 1922 r. na zasadzie art. 46 Tymcz. przepisów służb.

Serdakowskiego Bronisława p. o. pomocnika lekarza powiatowego w Brześciu n B. z dniem 31 grudnia 1921 r. na własną prośbę;

Szrettera Edwarda p. o. zast. Ref. aprowizacji w Urzędzie Starościńskim w Kamieniu-Koszyrskim z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Biskupskiego Mieczysława p. o. kierownika referatu aprow. w Urzędzie Starościńskim w Prużanie z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Łapkowskiego Teodora p. o. kierownika refer. aprow. w Urzędzie Starośc. w Kosowie-Poleskim z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Grzybowskiego Antoniego p. o. urzędnika IX st. sł. w ref. roln. Urzędu Starośc. w Kamieniu-Ko-

szyrskim z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Mlonkę Ignacego p. o. urzędnika IX st. służb. w ref. administr. Urzędu Starośc. w Brześciu n B. z dniem 31 grudnia 1921 r. na własną prośbę;

Pełszównę-Plesz Czesławę p. o. kierowniczki kancelarji Urzędu Starośc. w Drohiczynie z dniem 31 grudnia 1921 r. na własną prośbę;

Sołodonisa Adama p. o. sekretarza w referacie aprow. w Urzędzie Starościńskim w Kobryniu z dn. 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Bierezowskiego Franciszka p. o. starsz. kanc. w Urzędzie Naczelnika II rejonu Star. Łuninieckiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Dzikowickiego Bolesława p. o. st. kanc. w Urz. Naczelnika IV rejonu Starostwa Drohiczyńskiego z dn. 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Danyłkowa Piotra p. o. starsz. kanc. w Urzędzie V rejonu Star. Łuninieckiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Krasowskiego Stanisława p. o. starsz. kanc. w Urzędzie Starośc. w Drohiczynie z dniem 31 grudnia 1921 r. wobec powołania do czynnej służby wojskowej;

Ludkiewicza Norberta kanc. kontr. w Delegaturze Opieki Społecznej w Pińsku z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Ostromęckiego Karola p. o. st. kanc. w Urzędzie Nacz. II rejonu Star. Kobryńskiego z dniem 31 grudnia 1921 roku po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Rudobielskiego Edwarda p. o. st. kanc. w Urz. Nacz. IV rejonu Star. Łuninieckiego z dn. 31 grudnia 1921 r. na zasadzie art. 46 Tymczasowych przepisów służbowych;

Śnieżkę Jana p. o. starsz. kanc. w Urzędzie Nacz. III rejonu Star. Kobryńskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Nowakowskiego Leonarda p. o. st. kanc. w ref. rolnym Urzędu Star. w Pińsku z dniem 30 listopada 1921 r. na własną prośbę;

Rombaka Ludwika p. o. kanc. w Urzędzie Star. w Kobryniu z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Krzywcównę Eugenję p. o. kanc. w Urzędzie Starościńskim w Prużanie z dniem 31 grudnia 1921 roku na własną prośbę;

Protasewiczównę Zofję p. o. kanc. w Urzędzie Star. w Łunińcu z dniem 31 grudnia 1921 roku na własną prośbę;

Węgłowskiego Piotra p. o. kanc. w Urzędzie Starośc. w Kamieniu-Koszyrskim z dniem 30 listopada 1921 r. na własną prośbę;

Baraja Mirona p. o. urzędnika XII st. sł. w Urz. Nacz. II rejonu Star. Łuninieckiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Gałuszkiewicza Juljana p. o. urzędnika XII st. sł. w Urzędzie II rejonu Star. Kobryńskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Katuszę Marję p. o. urzędniczki XII st. służb. w Urzędzie Nacz. I rejonu Starostwa Łuninieckiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Stepurę Helenę p. o. urzędn. XII st. sł. w Urz. Nacz. II rejonu Star. Łuninieckiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Tofpieńca Jana p. o. urzędn. XII st. sł. w Urz. Nacz. I rejonu Star. Kobryńskiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Weraksę Marję p. o. urzędn. XII st. sł. w Urzędzie Nacz. III rejonu Star. Łuninieckiego z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Nowysza Walerego kontr. djetarjusza w ref. roln. Urzędu Star. w Kobryniu z dniem 31 grudnia 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby;

Zinowa Antoniego kontr. djetarjusza w ref. roln. Urzędu Star. w Kobryniu z d. 31.XII 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby.

unieważnił dekret nominacyjny:

Tomaszewskiej Heleny kontr. pielęgniarki rejonowej powiatu Kosowskiego z dniem 16 grudnia 1921 r. wskutek nieobjęcia posady.

C. W INSPEKTORACIE WETERYNARJI

przy akcji przeciwksięgosuszowej.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

przyjął na kontraktową służbę:

Kurdzinowskiego Włodzimierza w charakterze lekarza weter. w Wydz. Roln. i Weter. P. U. W. z uposażeniem według VII st. sł.

Wojewoda

zwolnił ze służby kontraktowej:

Kurzepę Ignacego sanitarjusza weter. w Wydz. Rolnym i Wet. P. U. W. z dniem 30 listopada 1921 roku po uprzedniem wypow. służby;

Trofimuka Mikołaja sanitarjusza wet. w Wydz. Roln. i Wet. P. U. W. z dniem 30 listopada 1921 r. po uprzedniem wypowiedzeniu służby.

przydelegowani:

Kostryco Stanisław lek. wet. przydeleg. przez Nacz. Kom. do walki z księgosuszem i skierowany do Łunińca;

Werchracki Stefan lek wet. delegowany przez Nacz. Kom. do walki z księgosuszem i skierowany do Łunińca.

oddelegowani:

Chudziak Józef lek. wet. do Parczewa Wojew. Lubelskiego po upływie delegacji księgosuszowej;

Pietraszko Władysław pow. lek. wet. do Zaleszczyk po upływie delegacji księgosuszowej;

Rosienicz Wincenty lek. wet. do Wojew. Łódzkiego po upływie delegacji księgosuszowej;

Sokołowski Gwidon pow. lek. wet. do Husiatyna po upływie delegacji księgosuszowej;

Tum Włodzimierz pow. lek. do Wieliczki po upływie delegacji księgosuszowej.

V.

Obwieszczenia o zarejestrowanych Stowarzyszeniach i Związkach.

268.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 23 września 1921 roku Nr. I-1844|3 zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 30 Stowarzyszenie pod nazwą: Spożywcze Stowarzyszenie „Samopomoc" w Sarnach.

269.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 15 listopada 1921 roku Nr. I-2336/I zostało wciągnięte do Rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 45 Stowarzyszenie pod nazwą: „Kółko Rolnicze Handlowe w Kosowie".

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

ROZWAŻANIA POWOJENNE.

Wojna poczyniła głębokie przewroty w pojęciach stanowiących uświęcone podstawy kapitalistycznego ustroju gospodarczego. Przedewszystkiem uległo gwałtownej zmianie pojęcie własności prywatnej. Niezaprzeczenie polega prawo własności na dowolnem rozporządzaniu rzeczami stanowiącemi własność. O użyciu rozstrzygała wola właściciela, a potrzeba społeczeństwa tylko pośrednio mogła się uwydatnić. Właścicielowi za użycie jego własności w ramach interesów społecznych, przypadały zyski, rosnące w miarę zwiększonych potrzeb i zmniejszającej się ilości towaru, będącego do dyspozycji. Stosunek potrzeb społecznych do prywatnej własności regulowało zapotrzebowanie społeczeństwa, wyrażające się w popycie i podaży, posługujących się dogodnymi warunkami, ofiarowanymi właścicielom towaru. Na wolę właściciela, by zużytkował swój towar w interesie społeczeństwa, wpływała jedynie możnosć osiągnięcia znacznych zysków. Ofiarowano mi za zboże i kartofle dobrą cenę, to oddawałem do młynów lub na spożycie, a jeśli mnie nie zadawalały ceny, to zużywałem płody rolne na wytwarzanie alkoholu, na paszę dla bydła, eksport zagranicę, lub też nie uprawiałem w następnym roku tych gatunków roślin. *Jedynym miernikiem był zysk*, zapotrzebowanie zaś żywności przez społeczeństwo mogło znaleść pokrycie przez *ofiarowanie wysokich cen*. Właścicicie! mógł zrobić co chciał z własnością. Mógł palić żytem w piecu, etc. Znane są wypadki niszczenia części plonów celem zmniejszenia podaży, jakoto zatopienie rodzynków w Grecji, kukurydzy w Ameryce — spirytusu w Niemczech i t. p. Niemniej znane jest sztuczne zmniejszenie produkcji, celem zmniejszenia podaży: a zatem celem powiększenia cen! Przez takie zmniejszenie, właściciel, kupiec czy producent mógł zyskać wyższe ceny, jakby zyskiwał za towary, którychby było zadużo.

Sprzeczność interesów społeczeństwa do interesów właściciela, interes konsumenta do interesu kapitalistycznego pana produkcji czy handlu stawał się przez to coraz sprzeczniejszy. Wojna światowa naoścież otworzyła wrota zyskom organizacji kapitalistycznych. Przywóz z zagranicy ustał, uzupełnienie towarów przez import z zagranicy zamierało. Wydawało się, że kapitalizm zmoże społeczeństwo do bezsilności. Kapitalizmowi przybył na dobitek potężny sojusznik, mianowicie wojna gospodarcza obok orężnej — usiłowanie zmożenia przeciwnika, zwycięskiego orężnie, przez klęski gospodarcze... Stanęło przed ludźmi widmo, że z tej przyczyny zagrażać zaczną orgje zmniejszającej się podaży, a rosnącego popytu. Krótko, kapitalistyczne prawo wymiany towaru regulowanej popytem i podażą, zagroziło oddaniem całego społeczeństwa w niewolę kapitalizmu. Kapitalistyczna zaś forma wymiany towarów zaczęła zagrażać państwowemu bytowi narodów i wbrew woli i chęci staje się ta forma sojusznikiem wroga, organem jego chęci pokonania i ujarzmienia narodu.

W tej to chwili, w której kapitalizm zawiódł i zaczął zdradzać, zapożyczyło Państwo od socjalizmu jego doktrynę. W miejsce dotąd panujących wszechstronnie prawideł ustroju kapitalistycznego, najskuteczniejszą obroną mocarstw centralnych staje się socjalizowanie rozdziału środków żywności. Powstał w ten sposób socjalizm, nazwę go „wojenny", „państwowy", najenergiczniejszy, najśmielej zdążający do celu. Socjalizm robotniczy przygotował do tego grunt. W Niemczech, gdzie socjalizm najgłębiej wszedł w duszę ludzką, najbardziej ogarnął myśli i najbardziej stał się pragnieniem i ideałem wydziedziczonych, w tych Niemczech socjalizm „wojenny" poczynił najradykalniejsze zmiany.

Ale są różnice między socjalizmem t. zw. proletariackim a wojennym.

Socjalizm robotniczy pragnie uspołecznić, socjalizować produkcję, — zaś socjalizm wojenny produkcji prawie, że nie rusza.

Socjalizm proletarjacki zajmuje się całokształtem życia i stąd jego olbrzymie, czarujące perspektywy, — socjalizm wojenny wciąga w sferę swych działań jedynie nieodzowne potrzeby życia. Ale mają wspólną zasadę, że stworzenie warunków bytu dla jednostki jest bezpośredniem zadaniem społeczeństwa i wspólną metodę, polegającą na usunięciu uświęconych dotychczas kapitalistycznych prawideł gospodarczych. Rozważając te zjawiska, przychodzi się do punktu, w którym nasuwa się odruchowo pytanie, czy przypadkiem militaryzm i jego rzekoma wojna nie stały się etapem rozwoju do socjalizmu i do demokracji? Rozmaitemi drogami chodzi rozwój ludzkości. Społeczeństwo stosowało w dobie wojennej w procesie wymiany towarów rozmaite metody.

Dawną metodę kapitalistyczną, polegającą na popycie i podaży, przekształcono na nową, polegającą na tem, że wyznaczono każdemu obywatelowi jego równy udział w konsumcji w miarę istniejących zasobów. By ten cel osiągnąć państwa użyły sposobów pośrednich, polegających na zmieszaniu dawnej i nowej metody. W państwie niemieckiem wziął tę mieszaninę w ręce dyktator aprowizacji i jego urząd rozdziału rozciągnął władzę na wszyst-

kie środki żywności prócz mąki i chleba. Później, wzięci za gardło przez wrogów — dyktaturę rozciągnęli na mąkę i na chleb. W sferze żywności stracił wówczas „Pieniądz" swój cudowny wpływ — i najbogatszy więcej zjeść nie może, aniżeli na niego z zapasów państwa, przy równym podziale, przypada. Ten stan bogatych i ubogich, ten nowy duch społeczny, zrodzony przez nieszczęście wojny, wynosił ludzi na wysokie wyżyny moralne. Tak było w czasie wojny.

Ale upłynie jeszcze szereg lat nim wrócą normalne warunki życia. Jesteśmy świadkami, jak obecnie żarłoczna chciwość ludzi jeszcze nie daje za wygrane i mimo wszystkie odtrutki, niszczy spokój i życie ludzi. Szaleje kapitał zdobyty w czasie wojny i nie zna granic wyzysku producent, ani pośrednik. Lichwiarstwo rozlało się po rozległych ziemiach Republiki i trudno tej hydrze stugłowej od od jednego rozmachu odciąć zjadliwą, trującą głowę. Giełda międzynarodowa patrzy z podełba na rynki polskie i szepce na ucho: jeszcze nie skrystalizowane granice, jeszcze nie znalazła właściwej drogi polityka zagraniczna, jeszcze nie dokończony rozpoczęty okres walk stanowych, wyznaniowych i socjalnych wewnątrz państwa, a polityka wewnętrzna jeszcze zawsze pogwałcona przez interesy stronnictw i przez ich niepodporządkowane najwyższemu dobru państwowemu i społecznemu — namiętności. Pola nieszczęsne nie wszystkie zaorane ani obsiane. Wsie załośnice (mówię w tym wypadku o olbrzymich przestrzeniach Kresów Wschodnich) zniszczone, pełne brudu i robactwa, pełne nędzy, głupoty, przesądów i zabobonów. Na rynkach ani duchowa, ani materjalna zasada podaży i popytu nieuregulowana. Giełda międzynarodowa, jakby aparat seismograficzny, wszystko notuje, a mocarstwa graniczne i ich mężowie stanu—ukryte, zamknięte na siedem zamków milczenia- zamierzenia, chytrze dopasowywują do położenia budującej się Rzeczypospolitej Polskiej.

W takiem położeniu najsurowsze rozporządzenia, najbardziej celowe ustawy o tyle skutecznie działają, o ile społeczeństwo samo rozumie potrzebę obrony własnych interesów i cierpliwie, nieustannie współpracuje z powołanymi do tej walki czynnikami państwowymi. Trudna rada! Tam, gdzie ktoś sam nie wskaże, że został pokrzywdzonym, tam, gdzie ciemięgów wygodnych więcej, jak ludzi wyrobionych społecznie i uświadomionych, tam nic dziwnego, że bagno stojące pogłębia swoją zgniliznę i nic dziwnego, że każdy kategoryczny rozkaz władzy, zmierzający do ukrócenia zła, staje się źródłem nowych zysków dla wykonawców zdemoralizowanych. W takiem też położeniu przewidujący administrator musi zrozumieć wiele rzeczy, a przewidując, poprawiać od korzeni.

Jak dalece lichwiarstwo, w jakiejkolwiek się ono formie przejawi, podkopuje moralność, o tem wie każdy. Ale gdzie są tamy przeciw wyzyskowi? Jedni widzą tamę w prawie zakazującem pobierania wyższych cen od produktów, wyższego procentu od wyłożonego kapitału. Zdaniem jednakże wszystkich ekonomistów dzisiejszych, a wykazuje to również i doświadczenie sądowe, prawo o którem mowa, pobudza bardziej do wyzysku, niż go wstrzymuje. Niemasz bowiem możności przestrzegania tego zakazu, gdy wyzysk, czy lichwa ukryć się dają pozorną sprzedażą towaru, komisową opłatą, lub innymi środkami. Z drugiej zaś strony niebezpieczeństwo karnej odpowiedzialności, któremu podlega paskarz, prowadzi go do ciągnięcia tem znaczniejszych zysków. Może się na pozór wydać naiwnem, że, jako administrator, bardziej aniżeli środki doraźne, stale wysuwam zasadę rozpoczynania działania od samych fundamentów. Według mnie należy zarzucić środki połowiczne, a stosować zasadnicze, które zapewne nie odrazu wydadzą pożądane skutki, które jednakże po latach dwóch lub trzech wzmocnią organizm społeczny i uczynią odpornym do każdej walki. Obecny minister Skarbu, p. Michalski, nawołuje do oszczędności. Jest w tem wezwaniu głęboka mądrość życiowa, choć w praktyce nie powinna mieć znamion skąpstwa dlatego, że oszczędzać mogą tylko ludzie żywi, życie zaś ma tysiące potrzeb, a zlekceważenie istotnych, wywołuje zastój, anemię, anarchję i, jak Ibsen mówi: „los się mści". . Tak jest! Minister Skarbu rzucił w naród olbrzymie hasło, w którem są zarodki odrodzenia i dobrobytu. Ja rozumiem to hasło w ten sposób, że oszczędność jest dążeniem do zmniejszenia trudności w pracy narodu, do zwiększenia natomiast jej wydajności i do produktywniejszego spożytkowania wydatków, choćby największych. Bo naprawdę jedną z przyczyn naszej nędzy materjalnej jest między innemi i rozrzutne szafowanie jednostką i całemi masami ludzi. U nas naprzykład jest niesłychanie wielką kasta służby, stróżów, dorożkarzy, posłańców i t. p. Na zachodzie zastąpiono pracę tych ludzi technicznemi udoskonaleniami. Gdyby u nas kapitały przerzucono na udoskonalenia techniczne, jak na technikę kuchni, na automaty, telefony, samochody, poczty, telegrafy i t. p. ileżby wtedy rąk można pozyskać dla przemysłu, komunikacji i robót publicznych. Produkcja tych rąk na roli i w przemyśle obniżyłaby ceny. To jest oszczędność.

U nas nie wszyscy przestępcy, którzyby mogli pracować, przeznaczeni są do pracy. Mamy zadużo świąt; a mimo skasowania niektórych, sami przez siłę wiekowej inercji rozanielone nasze lenistwo żywimy bezczynnością, choć wiedzieć nareszcie powinniśmy, że najlepszy i najmilszy po obiedzie Bogu pacierz, jeśliśmy tęgo pracowali i na obiad pracą zasłużyli. Gęba, ani kupiony pacierz nikomu jeszcze nie otworzyły bram do Królestwa szczęśliwości.

Niechby nareszcie w Polsce zaprowadzono przymus pracy. To byłby wiekopomny akt podniesienia ekonomicznego kraju. Tak jak powinien być powszechny przymus szkolny, przymus ku obronie Ojczyzny i przymus osobistego podatku dochodowego, tak powinien istnieć przymus pracy. Ale przymus pracy nie do tych tylko, którzy tylko siłę fizyczną mają na sprzedaż, by wzamian za nią zyskać środki na utrzymanie życia, ale przymus pracy w zastosowaniu do rentjerów obcinających kupony, przymus pracy do „niebieskich ptaków", którzy niewiadomo z czego w Polsce żyją. Nikt w Polsce nie powinien się legitymować przy płaceniu podatku dochodowego tem, że żyje z procentu od kapitału lub z kamienicy; ani nie powinno być takich, którzyby nic nie robiąc, przecież dostatnio żyli, ani nie powinno być takich zdrowych, którzyby twierdzili że nie mają dochodów.

Przymus pracy stosowany do tych nicponiów będzie wysoce etyczny, zadowolni słuszne uprzedzenia mas pracujących, a nadewszystko dotknie nałogowych próżniaków, których nam nie braknie nigdy.

Najlepszym jednakże systemem oszczędności jest kooperatywa i to nietylko współdzielczość konsumcyjna i finansowa, ale przedewszystkiem *wytwórcza*, którą Rząd wszystkiemi siłami protegować powinien. Współdzielczość bowiem wytwórcza wprowadzi cały ruch socjalizujący na spokojne tory ewolucyjne. Przecież cała umiejętność prawodawcza w dziedzinie polityki socjalnej polega na wprowadzeniu w racjonalne łożyska ewolucyjne radykalnych ruchów w kraju. celem uniknięcia walk ostrzejszych, może nawet rewolucyjnych o ustalenie postępu normalnego. Oprócz instruktorów, których należy wysłać w najdalsze zakątki kraju, by zakładali kooperatywy zarówno robotnicze, jak i włościańskie, należy wzmocnić przemysł ludowy, a wydajność pracy chłopa na roli należy osiągnąć przez podniesienie jego odżywiania.

Po zdobyciu rynków zagranicznych, należy zdrowy eksport zagranicę popierać różnicą taryf przewozowych. Mamy cały szereg artykułów produkowanych w Polsce, lub takich, których produkcję możemy wznowić, opierając się na danych przyrodzonych lub na skłonnościach ludności. Drzewo obrobione, wyroby zelazne, płótna, perkale, kilimy, derki, samodziały, nafta, benzyna, smary, terpentyna, cement, kainit, sól, wosk ziemny, cukier, piwo, wódki, likiery, galanterja, obuwie, sukna—wszystko puszczone w ruch, jako artykuły eksportu, stanowiłoby bogactwo narodowe. Im eksport większy, tem odważniej można prowadzić politykę zagraniczną, a lżej sterować sprawami wielkiego narodu wewnątrz państwa.

Jeśli mowa o doświadczeniu wojennem, to doniosłe znaczenie w okresie powojennym miałoby upaństwowienie wszy tkich form ubezpieczeń i monopol banków. Czyż jest coś racjonalniejszego nad upaństwowienie handlu pieniędzmi, skoro ich produkcja jest państwowa? Gospodarstwo państwowe zyskałoby na tem wiele, najpierw, jako pewność lokaty, jako ułatwianie cyrkulacji pieniędzy, walorów, czeków. Skończyłyby się spekulacje, sztuczne hausse'y i baisse'y, szantaże i „krachy". Inicjatywa prywatna znalazłaby wówczas w tym banku jedynym — kredyt.

Jeśli ma być walka z wyzyskiem, jak z każdą epidemią, która objęła kraj, to do walki przeciw tej chorobie niszczącej należy uodpornić słabsze, wycieńczone, opuszczone jednostki. Dobry administrator i ekonomista dopomógłby i uodporniłby, — kredytem. Ująć można tę pomoc w taką prostą formę:

Kredyt jest potrzebny.

Nie będzie kredytu osobistego, bez odpowiedzialności osobistej.

Pod rygorem odpowiedzialności osobistej nikt lekkomyślnie długów nie zaciąga.

Pod rygorem odpowiedzialnośei osobistej każdy swe długi płaci akuratnie.

Ergo, tylko kto płaci akuratnie ma dalszy kredyt, kto ma kredyt nie potrzebuje opłacać wysokich procentów, kto małe płaci procenta może kredytu z korzyścią dla produkcji krajowej używać.

I odwrotnie:

Kapitalista pod gwarancją prawa powinien chętnie kapitał oddać w obce ręce.

Chcąc go umieścić szuka potrzebujących.

Obfite ofiarowanie kapitałów obniży stopę procentową.

Przy niskiej stopie procentowej kredyt stanie się dobrodziejstwem, produkcja się wzmoże, rolnictwo się podniesie, dobrobyt ogólny się rozprzestrzeni.

Kredyt zdrowy, ujęty w mocne formy, zwiąże rozmaite stowarzyszenia, zbuduje rozliczne dźwignie, których matematycznie obrachowana siła, może na pochyłości zatrzymać ubogiego i nie dać mu dotknąć dna przepaści.

Polityka ekonomiczna jest sztuką i jak wszelka sztuka nie da się zacieśnić w martwem prawidle, ani nie da się mechanicznie stosować. Twórczość polityczno-społeczna powinna należycie rozkładać siły wszystkich pracowników kraju, — wiedzieć na którem miejscu i jak którą siłę zużytkować. Gruntu i korzeni należy pilnować, nietylko pnia i korony drzew...

Trzeba organizować! Ale papież Juljusz II-gi mawiał, że „Ojczenaszami nie wygrało się jeszcze żadnej bitwy!... My Polacy szczególnie dobrze powinniśmy to zrozumieć. Musi się u nas stworzyć siły realne, instytucje, formy nowoczesnego życia, ekonomiczne i kulturalne. Przetworzyć typ—w którym tyle jeszcze pokutuje tradycji szlacheckich z epoki saskiej i zacofania małomieszczańskiego—w nowoczesnych ludzi siły twórczej. Powinno się ludzi kształcić, setkami wysyłać do demokracji zachodu, by się tam uczyli metod pracy ekonomicznej, a przytem także agitacji politycznej. Umiemy ciągle jeszcze może spiskować,—ale jeszcze nie nauczyliśmy się ekonomicznie i politycznie tworzyć.

Zagranica i najbliższy świat o tyle się z nami będą liczyć, o ile za naszą armją stać będzie polski pieniądz, a za pieniądzem inicjatywa, przedsiębiorczość, a ponad przedsiebiorczością uczciwość wszystkich. Taka realna siła w połączeniu z moralną zaimponuje nietylko dyplomatom, ale i giełdom i rynkom świata.

Jakże mamy stworzyć silne nowoczesne państwo, gdy w domu niczego trwałego stwarzać nie będziemy? Nie zbudujemy silnego muru z cegieł przegnitych, ani nie stworzymy niczego wielkiego z ludzi małych.

Dr. Fr. Forts.

Echa „tygodnia Wileńskiego" w Brześciu nad Bugiem.

Generał Żeligowski, Naczelny Dowódca Wojsk Litwy Środkowej, w odpowiedzi na adres doń wystosowany przez Komitet „tygodnia Wileńskiego" w Brześciu, (przy którym jednocześnie przesłano do rozporządzenia Generała 250.000 marek uzbieranych z przedstawień, zbiórek i ofiarności publicznej) nadesłał obecnie pod datą 5 grudnia r. b. następujące pismo:

„Do Prezesa Komitetu Obrony Ziemi Wileńskiej w Brześciu.

Szanowny Panie Prezesie!

Hojny dar, uzbierany przez Brześcian i przesłany na moje imię przez Szanownego Pana, otrzymałem.

Niniejszym wyrażam w imieniu ludności Wileńszczyzny moje najserdeczniejsze podzięko-

wanie. Łączność duchowa, którą oświadczają rodacy w szczęśliwych warunkach pozostający, dodaje nam tę siłę moralną, która teraz na przełomie jest szczególnie potrzebną.

Pamięć Wasza, wyrażona w tak serdecznych i pełnych głębokiego uczucia wyrazach, stanowi o nierozerwalności węzłów łączących Was z nami. Cześć Wam, którzy śpieszycie nam z pomocą!

Wkrótce wola ludności tego umęczonego kraju zostanie wypowiedzianą. Ufni w szlachetność swych zamiarów otrzymujemy w przededniu najważniejszej chwili dla kraju naszego poparcie moralne i materjalne rodaków, jednakowo czujących i jednakowo niespokojnych.

Cześć Wam, Brześcianie! Jako obywatel tego kraju i Dowódca Wojsk raz jeszcze przesyłam Wam swoje podziękowanie.

Lucjan Żeligowski.

Ogłoszenia o zagubionych dokumentach.

Zaginęła legitymacja Nr. 2289 wydana przez St-wo Kobryńskie na imię **Mordki Awrucha**, zamieszk. w Kobryniu.

Zaginął dowód osobisty na imię **Wasyla Poliszczuka**, zam. w gm. Motykały, pow. Brzeskiego.

Zaginął dowód osobisty Nr. 163 na imię **Mikołaja Łukaszewicza**, zam. w gm. Witulin, pow. Konstantynowskiego, ziemi Siedleckiej.

Zaginęła legitymacja Nr. 193 na imię **Dawida Teracha** zam. w Nowosiółkach pow. Kobryńskiego.

Zaginął paszport wydany przez St-wo Kobryńskie na imię **Gersza Bereżniaka**, zam. w Kobryniu.

Skradziono legitymację wydaną przez Nacz. II Rej. pow. Brzeskiego na imię **Pinkusa Stawskiego**, zam. w Cernawczycach pow. Brzeskiego.

Zaginęła legitymacja wydana przez Naczel. II Rej. pow. Brzeskiego na imię **Jana Budki**, zamieszk. w Streli pow. Brzeskiego.

Zaginęła legitymacja wydana przez Komendę Policji w Kobryniu na imię **Lejby Menkusza**, zam. w Kobryniu.

Zaginęło zaświadczenie Urzędu Gm. Chomskiego na imię **Jankiela Olczyka**, zam. w Chomsku.

Zaginęła legitymacja Nr. 1852 wydana przez Nacz. I Rejonu pow. Drohiczyńskiego na imię **Romana Protasiewicza** zam. w Zatoczu pow. Drohiczyńskiego.

Zaginęła legitymacja wydana przez Urząd gm. Turniańskiej na imię **Józefa Terpiłowskiego**.

Zaginęło zaświadczenie Nr. 14773 St. Kontrolnej w Równem oraz dokument podróży na imię **Chai Altwerg**, zam. w Brześciu.

Zaginęło zaświadczenie Nr. 257 wydane przez Magistrat m. Brześcia na imię **Reginy Nosarzewskiej** zam. w Białej Podlaskiej (ur. Raczyńskiej) o tem, że ta urodziła się w Brześciu.

Zaginęła legitymacja wydana przez K-dę Policji w Brześciu na imię **Perli Mechlis**.

Zaginęła legitymacja, wydana przez Nacz. IV Rej. St-wa Brzeskiego na imię **Józefa Blanklejdora**, zam. w Domaczewie.

Skradziono Jakóbowi Siedleckiemu zam. w gm. Połowieckiej pow. Brzeskiego nast. dokumenty: tymcz. zaświadczenie demobil. wyd. przez oficera Ewidenc. w Garwolinie, zaświadcz. D-twa Baterji zapas. w Modlinie 1-go pułku art. ciężk. Leg. Polsk., zaświadczenie wydane Urząd. gm. Połowieckiej Nr. 1186 oraz inne dokumenty.

Zaginęła legitymacja wydana przez K-dę Policji w Brześciu na imię **Doby Szejnmana**.

Zaginął dowód osobisty Nr. 40605 wydany w Łodzi na imię **Reginy Szatanowny**.

Zaginęła książka domowa **R. Zajdmana**, zam, w Brześciu, Mikołajewska Nr. 44.

Zaginęła legitymacja na imię **Arona Polaka**, zamieszk. w Kobryniu.

Zaginął dowód osobisty na imię **Zelmana Adresa**, zam. w Małej-Głuszy pow. Kamień-Koszyrskiego.

Zaginęła legitymacja na imię **Lejzora Goldberga**, zam. w Kobryniu, Ogrodowa 12.

Skradziono legitymację Nr. 334, wydaną przez St-wo Drohiczyńskie na imię **Marji Jakimowicz**.

Zaginął dowód osobisty Nr. 1535 wydany przez St-wo Kamień-Koszyrskie na imię **Mikołaja Tereszczuka**, zam. w Wielkiej Głuszy, pow. Kamień-Koszyrski.

Zaginęło zaświadczenie Nr. 508, wydane przez Magistrat m. Wysokie-Litew. na imię **Zająca Welwela**, zam. w Wysok.-Litewsk.

Zaginęła legitymacja Nr. 1029, wydana przez K-ndę Policji w Prużanie na imię **Josela Bomchela**, zam. w Prużanie.

Skradziono legitymację Nr. 2617, wydaną przez St-wo Prużanskie na imię **Daniela Pietrukiewicza**, zam. w Chwalewiczach, pow. Prużańskiego.

Zaginęła legitymacja Nr. 778, wydana przez K-ndę Policji w Prużanie na imię **Anny Szapiro**, zam. w Prużanie.

Zaginął paszport na imię **Józefa Nosika**, zam. we wsi Szebryń gm. Kosickiej pow. Brzeskiego.

Zaginął paszport na imię **Teodera Nosika**, zam. we wsi Szebryń gm. Kosickiej pow. Brzeskiego.

Zaginęła legitymacja Nr. 1418, wydana przez Nacz. Rej. w Berezie Kartuskiej pow. Prużańskiego na imię **Icka Nosackiego**, zam. w Kartuskiej-Berezie.

Skradziono legitymację Nr. 2654, wydaną przez St-wo Prużańskie na imę **Czesława Czapkiewicza**, zam. w Prużanie.

Zaginęło zaświadczenie Nr. 2402, wydane przez Urząd gm. Kosickiej pow. Brzeskiego na imię **Stefana Daniluka**, zam. we wsi Tryczyn pow. Brzeskiego.

Zaginęła legitymacja Nr. 442. wydana przez K-ndę Policji w Pińsku na imię **Lejby Goldman** zam. w Pińsku.

Zaginęła legitymacja Nr. 3727 wydana przez St-wo Pińskie na imię **Soszy Wojner**, zam. w Pińsku.

Zaginął paszport na imię **Lejby Elberta**, zam. w Wysokiem-Litew.

Zaginął paszport na imię **Judla Serlina** zamieszk. w Brześciu, Dąbrowskiego 28.

Zaginęła legitymacja Nr. 114, wydana przez Nacz. II Rej. pow. Sarnenskiego na imię **Demjana Szoszuka**, zam. w Dąbrowicy, pow. Sarneński.

Zaginęły dowody osobiste na imię **Franciszka Kowalskiego**, zamieszk. w Brześciu n B. ul. Szpanowicza 29.

Zaginął paszport na imię **Dymitra Kunaszko**, zam. w Chmielewie, gm. Turniańskiej, pow Brzeskiego.

Zaginął paszport na imię **Mordki Najmarka**, zam. w Brześciu n B. Dąbrowskiego 85.

Zaginęła legitymacja Nr. 2497 wydana przez Starostwo Sarneńskie na imię **Awruma Zusia Barasza**.

Zaginęła legitymacja Nr. 764 wydana przez Nacz. V Rejonu pow. Łuninieckiego na imię **Szajko Konstantego**.

Zaginęła legitymacja Nr. 65 wydana przez K-ndę policji w Prużanie na imię **Motela Perkala**, zamieszk. w Prużanie.

Zaginął paszport na imię **Gilmana Gabryela** zam. w Brześciu, Piotrowska Nr. 49.

Skradziono dowody osobiste wydane przez Nacz. I Rejonu pow. Drohiczyńskiego Nr. 172 1931 na imię **Lejby Klejsztub** i Nr. 538 na imię **Josela Klejsztub**, zamieszk. w maj. Rowiny pow. Drohiczyn.

Skradziono legitymację Nr. 1556 na imię **Girsza Czertoka**, zamieszk. w Łachwie pow. Łuninieckiego.

Skradziono legitymację wydaną przez St-wo Kobryńskie na imię **Mordki Golcmana**. zam. w Kobryniu

Zaginęła legitymacja Nr. 507, wydana przez St-wo Sarneńskie na imię **Toszczewikowa Mikołaja**.

Zaginęło zaświadczenie wydane przez St-wo Kamień-Koszyrskie na imię **Michała Koncewicza**, zam. w gm. Lelików.

Zaginął dowod osobisty wydany na imię **Pawła Wasyluka** zamieszk. w gm. Soszyczno pow. Kamień-Koszyrskiego.

Zaginął dowód osobisty Nr. 4628 wydany przez St-wo Kamień-Koszyrskie na imię **Michała Demczuka** zam. w Kamieniu-Koszyrskim.

Zaginęła legitymacja wydana przez Naczel. III Rejonu pow. Brzeskiego na imię **Jankiela Dolińskiego** zamieszk. w gm. Wielkoryckiej pow. Brzeskiego.

Zaginęła legitymacja Nr. 841 wydana przez K-ndę Policji w Brześciu na imię **Menucha Chazana**. zam. w Brześciu.

Zaginęła legitymacja wydana przez Naczel I. Rejonu pow. Brzeskiego na imię **Grzegorza Kuzmieza** zamieszk. w Jasionówce pow. Brzeskiego.

Zaginęła legitymacja wydana przez K-dę Policji w Brześciu na imię **Sury Raszap**. zam. w Brześciu.

Zaginęła legitymacja Nr. 13507 wydana przez zarząd m. Gdańska na imię **Izraela Golsztejna** zam. w Brześciu.

Zaginęła legitymacja wydana przez Naczel. IV Rejonu pow. Brzeskiego na imię **Mordki Lejby Finkielmana**, zam. w Domaczewie pow. Brzeskiego.

Skradziono patent II kat. na sklep galanteryjny, wydany przez Insp. Skarb. w Brześciu na imię **Jeruchima Fuksmana**, zamieszk. w Brześciu, Dąbrowskiego 25.

Skradziono paszport rosyjski na imię **Stanisława Wójcickiego** zamieszk. w Brześciu.

Zaginęła karta pobytu Nr. 2 wydana przez St-wo Brzeskie na imię **Bazylego Frołowa**, zamieszk. w Małorycie pow. Brzeskiego.

Zaginęła legitymacja Nr. 1244 wydana przez Nacz. II Rejonu pow. Brzeskiego na imię **Abrama Lejbę Amolińskiego** zam. w Kamieńcu-Litewskim pow. Brzeskiego.

Zaginęło zaświadczenie Nr. 110296 wydane przez St. Kontrolną w Baranowiczach dla rodziny **Jana Sidorczuka** t. Anny, Stanisława, Marji, Aleksandra, Ludwika i Edwarda Sidorczuków, zam. w Brześciu, Grajewskie Koszary.

Skradziono legitymację Nr. 1221 wydaną przez Nacz. V Rej. pow. Łuninieckiego, na imię **Józefa Moroza**, dzierż. maj. Terebieżów pow. Łuninieckiego.

Zaginęła legitymacja wydana przez Starostwo Kobryńskie na imię **Sury Palewskiej**, zam. w Kobryniu.

Zaginął paszport na imię **Sary Bejły Kuszelewicz** zamieszk. w Brześciu.

Zaginął paszport wydany przez K-ndę policji w Brześciu na imię **Icka Bursztejnmachera**, zamieszk. w Brześciu.

Zaginęła legitymacja Nr. 313 wydana przez St-wo Kobryńskie na imię **Mejera Feldmana**, zam. w Kobryniu.

Zaginęły dowody osobiste na wyjazd do Palestyny wydane przez St-wo Pińskie na imię **Szmula i Bejły Kapłan** zamieszk. w Pińsku.

Zaginęła legitymacja Nr. 1181 183 wydana przez K-ndę Policji w Brześciu na imię **Abrama Awerbucha** zamieszk. w Brześciu.

Zaginęła karta odroczenia Nr. 954 wydana przez Komisję Przeglad. w Pińsku na imię **Icka Kostryńskiego**, zam. w Pińsku.

Skradziono dowód osobisty na imię **Józefa Nosika** zam. gm. Kosicze, pow. Brzeskiego.

Skradziono legitymację Nr. 1535, wydaną przez policję w Brześciu na imię **Estery Goldrej**, zamieszk. w Brześciu.

Zaginęła legitymacja Nr. 2674 wydana przez K-ndę Policji w Brześciu na imię **Szejny Tenenbaum**, zamieszk. w Brześciu.

Zaginęło zaświadczenie, wydane przez St-wo w Częstochowie na imię **Wasyla Rudaka**, uciekiniera z Rosji zamieszk. w Brześciu.

Skradziono legitymację, wydaną przez St-wo Brzeskie na imię **Pawła Mielniczuka**. zam. w Radowaniczach pow. Brzeskiego.

Zaginął paszport wydany przez St-wo Brzeskie na imię **Chaima Rejtiga** zam. w Brześciu.

Zaginął paszport zagraniczny Nr 293894 wydany przez b. Z. T. P. i E. na imię **Tewji Mankiera**, zam. w Brześciu.

Zaginęła legitymacja wydana przez Nacz. Rej. w Domaczewie na imię **Giersza Tyszlera**, zamieszk. w Domaczewie pow. Brzeskiego.

OGŁOSZENIE.

W lipcu 1920 roku podczas inwazji bolszewickiej wzięty został z podwodą przez bolszewików mieszkaniec wsi Moroczno tejże gminy pow. Pińskiego Nikanor Nadziejewiec lat 21 i popędzony w kierunku Brześcia— dotąd nie powrócił. Ktoby wiedział o jego losie lub miejscu zamieszkania, proszony jest bardzo zawiadomić o tem matkę poszukiwanego, Eudoksję Nadziejewiec, wieś Moroczno pow. Pińskiego. Rysopis Nikanora N. następujący: wzrost średni, oczy szare, włosy blond, nos normalny twarz podłużna, zdradzał przyćmienie zdolności umysłowych. Wszystkie Dzienniki Urzędowe Województw i pisma proszone są o przedruk niniejszego ogłoszenia.

Potwierdzenie zgłoszenia przemysłu.

Zarząd „POLSKIEJ SPÓŁKI HANDLOWEJ" — Sp. z ogran. odpow. zgłosił dn. 3-go grudnia 1921 r. do Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego na zasadzie aktu zeznanego przed Mironem Wiesiołowskim, Notarjuszem w Brześciu, wciągniętego do repertorjum za 1921 r. pod Nr. 2006, rozpoczęcie wykonywania przemysłu— handlu artykułami spożywczymi, kolonjalnymi, galanterją, manufakturą, napojami wyskokowymi i t. p. towarami w Brześciu przy zbiegu ulic Dąbrowskiego i 3-go Maja pod Nr. 25|15.

Przedsiębiorstwo powyższe prowadzone będzie pod firmą: „POLSKA SPÓŁKA HANDLOWA" — Sp. z ogran. odpow.

Powyższy przemysł zanotowano w rejestrze przemysłowym tom I, str. 14, poz. 23.

KONKURS.

Wojewódzki Urząd Zdrowia w Brześciu n|Bugiem niniejszem ogłasza konkurs na otwarcie 2-ch nowych aptek normalnych 1) w Wysokiem Litewskiem i 2) w Domaczewie pow. Brzeskiego.

Ubiegający się o uzyskanie tych koncesji winni w przeciągu 4-ch tygodni od dnia ogłoszenia w „Monitorze Polskim" niniejszego konkursu nadesłać do Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia w Brześciu n|B. należycie opłacone podatkiem stemplowym podanie, do którego należy dołączyć dokumenty wyszczególnione w § 6 Rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 21 kwietnia 1921 r. w sprawie zakładania aptek (Monitor Polski z dnia 28 maja 1921 r. Nr. 118).

Właściciele aptek, którzy sądzą, że egzystencja ich aptek przez otwarcie nowej apteki będzie zagrożoną, mogą w terminie 4-tygodniowym od dnia ogłoszenia niniejszego w „Monitorze Polskim" wnieść do Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia w Brześciu n|B. umotywowane zarzuty.

Za Wojewodę:
Dr. Krechowiecki

Państwowa Szkoła Budownictwa

w Warszawie, Kopernika 28

otwiera, o ile liczba zapisów będzie nie mniej niż 15 osób, siedmiotygodniowy kurs dla Dozorców Robót Drogowych i Wodnych.

Kurs trwać będzie od 13 lutego do 1 kwietnia r. b. włącznie. Kandydaci winni mieć cenzus naukowy z dwuch klas gimnazjalnych conajmniej i praktykę odnośnych robót.

OGŁOSZENIE.

Sędzia Pokoju 1-go okręgu powiatu Pińskiego po rozpoznaniu w dniu 24 września 1921 roku sprawy Zundela Chalawskiego oskarżonego o lichwę wojenną (pobierania nadmiernej ceny za lokal) na zasadzie art. 119, 122 i 123 Ustawy postępowania karnego art. 59 K. K. art. 1, 2, 3 i 23 ust. 2 Ustawy o ochronie lokatorów z dnia 18 grudnia 1920 roku art. 19, 32, 33 i 44 o zwalczaniu lichwy wojennej z dnia 2 lipca 1920 roku (Dziennik Ustaw Nr. 67 20 r.) i art. 60, 61 Przepisów o opłatach sądowych

postanowił:

Zundela Chalawskiego skazać na trzy (3) miesiące więzienia, oraz na karę pieniężną w sumie pięćdziesięciu tysięcy (50000) marek z zamianą w razie niewypłacalności na pięć (5) miesięcy aresztu. Ściągnąć od tegoż Chalawskiego pięć tysięcy sto dwadzieścia (5120) marek kosztów sądowych. Komorne za piwnicę określić na sześćdziesiąt pięć (65) marek miesięcznie, zaliczając mu 135 (sto trzydzieści pięć) marek za dwa miesiące, reszta nieprawnego zysku pięć tysięcy osiemset sześćdziesiąt pięć (5865) marek pobranych tytułem komornego za piwnicę od Krawca, skonfiskować na rzecz skarbu. Komorne za sklep określić w pięćset (500) marek miesięcznie i z sumy dziesięciu tysięcy (10000) marek pobranych od Krawca, jako zadatek za sklep i złożonych do sprawy jako dowód rzeczowy tysiąc (1000) marek wydać Chalawskiemu tytułem komornego za dwa miesiące; dziewięć tysięcy marek skonfiskować na rzecz skarbu, jako nieprawny zysk. Krótką treść wyroku niniejszego ogłosić na koszt skazanego Chalawskiego w dwuch dziennikach powszechnych i wywiesić na dni czternaście (14) na domie Chalawskiego.

Sąd Okręgowy w Pińsku po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 1921 r. w tejże sprawy na skutek skargi apelacyjnej oskarżonego Chalawskiego na zasadzie art. 119, i 168 U. P. K., art. 19, 23, 32 i 33 Ustawy z dnia 2 lipca 1920 roku i art. 60, 61 i 65 Ust. o kosztach sądowych

orzekł:

Wyrok Sędziego Pokoju 1 okręgu powiatu Pińskiego z dnia 24 września 1921 roku zmienić i oskarżonego Zundela Chalawskiego za przyjęcie nadmiernej ceny za piwnice skazać: 1) na osadzenie w więzieniu przez dwa tygodnie; 2) na karę grzywny w wysokości pięćdziesiąt tysięcy (50000) marek z zamianą w razie niemożności uiszczenia na areszt przez trzy miesiące, 3) na zapłacenie opłat sądowych w wysokości siedmiu tysięcy sześciuset dwudziestu (7620) marek za dwie instancje, nieprawny zysk w kwocie (3000) tysięcy marek skonfiskować na rzecz skarbu. Krótką treść wyroku niniejszego ogłosić na koszt skazanego Chalawskiego w dwuch dziennikach powszechnych i wywiesić na dni czternaście (14) na domie Chalawskiego. Co do zarzutu oskarżonemu Chalawskiemu o lichwę wojenną względem sklepu — uniewinnić.

O powyższem podaje się do publicznej wiadomości.

Sędzia Pokoju (—) **J. JEWDOKIMOW**

Sekretarz (—) **J. CMAK.**

DRUKARNIA DOWÓDZTWA OKRĘGU KORPUSU № IX.